

**RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK**

**IXe KAMER**

**A R R E S T**

**nr. 219.055 van 26 april 2012  
in de zaak A. 190.840/IX-6176**

In zake :       Guy NIJS  
                  bijgestaan en vertegenwoordigd door  
                  advocaat Iris Exelmans  
                  kantoor houdend te 3290 Diest  
                  Koning Albertstraat 33  
                  bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister  
van Binnenlandse Zaken  
die woonplaats kiest bij  
de Federale Politie DGS/DSJ  
gevestigd te 1050 Brussel  
Fritz Toussaintstraat 8

---

*I. Voorwerp van het beroep*

1.               Het beroep, ingesteld op 15 december 2008, strekt tot de  
nietigverklaring van de beslissing van de directeur-generaal van de bestuurlijke  
politie van 13 oktober 2008 waarbij aan Guy Nijs de zware tuchtstraf van de  
schorsing bij tuchtmaatregel voor dertig dagen wordt opgelegd.

*II. Verloop van de rechtspleging*

2.               De verwerende partij heeft een memorie van antwoord  
ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een verslag  
opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 februari 2012.

Staatsraad Jeroen Van Nieuwenhove heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Thierry Van Noorbeeck, die loco advocaat Iris Exelmans verschijnt voor de verzoeker, en adviseur Els Van Rossem, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Marc Lefever heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

### *III. Feiten*

3.1. De verzoeker maakt als inspecteur van politie (INP) op 18 oktober 2007 deel uit van het escorteteam dat de uitwijzing van een persoon naar Kinshasa begeleidt. Het team bestaat naast de verzoeker uit inspecteur van politie Pascariello en hoofdinspecteur van politie (HINP) Van Hulle. Tot het team behoort ook dokter De Roeck van het gesloten centrum van Merksplas.

Deze personen verblijven te Kinshasa in hotel Memling.

3.2. In de nacht van 18 op 19 oktober 2007 zou er zich in het hotel een incident voorgedaan hebben waarbij de verzoeker handtastelijk zou zijn

geweest tegen het hotelpersoneel en racistische uitlatingen jegens hen zou hebben gebruikt.

Op 19 oktober 2007 wordt de plaatselijke vertegenwoordiger van SN Brussels Airlines door de directeur-generaal van het hotel op de hoogte gebracht van een incident dat zich zou hebben voorgedaan tussen de verzoeker en de nachtploeg aan de receptie van het hotel. Hij bezorgt een verslag dat om 03.40 uur in de nacht van 18 op 19 oktober 2007 daarover werd opgesteld door de night auditor van het hotel. In dit verslag wordt gesteld dat de verzoeker met vijf meisjes naar zijn kamer wilde gaan. Toen hem werd uitgelegd dat voor de uitnodiging van een tweede persoon op de kamer een toeslag moest worden betaald, zou hij verbaal agressief zijn geworden en zou hij op de balie zijn geklommen om het baliepersoneel aan te vallen. Door de interventie van het veiligheidspersoneel van het hotel werd verhinderd dat dit ook effectief gebeurde.

Ook de chef van de veiligheidsdienst van het hotel, Kabongo, noteert een gelijkaardig incident in zijn dagverslag.

Het personeelslid van SN Brussels Airlines verwittigt het hoofd van de veiligheid van SN Brussels Airlines op de luchthaven in Zaventem, die op zijn beurt hoofdcommissaris van politie (HCP) Franckx, sectiechef van de luchtvaartpolitie op de luchthaven van Zaventem, op de hoogte brengt. Deze neemt onmiddellijk contact op met HINP Van Hulle in Kinshasa, die stelt niet op de hoogte te zijn van een incident. HCP Franckx geeft dan opdracht aan commissaris van politie (CP) Carpentier om in zijn hoedanigheid van permanentieofficier de betrokkenen hierop aan te spreken bij hun terugkomst uit Kinshasa op zaterdag 20 oktober 2007.

3.3. CP Carpentier vraagt de leden van het uitwijzingsteam een omstandig verslag op te maken over hun verblijf te Kinshasa. Zij verklaren allen dat zij tot ongeveer 01.00 uur in de bar van het hotel zijn gebleven met de crew van het vliegtuig, dat zij daarna met hun vieren iets zijn gaan drinken in een bar

in de buurt, dat zij samen rond 03.00 uur terug in het hotel zijn aangekomen, elkaar een goede nacht hebben toegewenst en naar hun kamers zijn gegaan.

CP Carpentier vraagt aan de gezagvoerder en de cabinechef van het vliegtuig, alsook aan de begeleidende dokter, hem te informeren over een eventueel incident tijdens hun verblijf in Kinshasa. Ook zij verklaren van niets te weten, terwijl de dokter het relaas van de andere leden van het team bevestigt.

CP Carpentier vraagt ook aan de leden van een ander escorteteam dat vertrekt naar Kinshasa, om ter plaatse contact op te nemen met de directeur-generaal van hotel Memling, teneinde over eventuele foto's van bewakingscamera's te kunnen beschikken. Op 22 oktober 2007 bezorgt deze laatste een aantal foto's van een bewakingscamera.

CP Carpentier stelt in zijn verslag van 23 oktober 2007 dat hij de verzoeker herkende op de foto's en dat de opname-uren van die foto's niet overeenstemmen met degene in de verklaring van de verzoeker. Hij trekt daaruit de volgende conclusies:

- “- Niettegenstaande INP Nijs verklaart omstreeks 0300 uur zijn kamer vervoegd te hebben, bewijst een foto dat hij om 0326 uur het hotel in vrouwelijk gezelschap binnenkwam.
- Om 0334 uur bevond INP Nijs zich nog steeds aan de toonbank van de receptie.
- INP Nijs heeft een valse verklaring afgelegd.
- INP Nijs heeft zijn funktionele overste belogen.
- Gezien volgens de Heer Bouissou niet kan getwijfeld worden aan de eerlijkheid van de receptionist, heeft INP Nijs zich schuldig gemaakt aan racistische en xenofobe uitlatingen.
- Door dergelijke houding aan te nemen zet INP Nijs het Belgische uitwijzingsbeleid naar Congo op de helling.
- Het verder functioneren van INP Nijs op LPA/BruNat kan bijgevolg in vraag gesteld worden”.

3.4. Op 26 oktober 2007 wordt de verzoeker voor de duur van het tuchtonderzoek gedetacheerd naar de dienst Politiezorg van de Luchtvaartpolitie.

3.5. Op 13 november 2007 wijst de waarnemend directeur van de directie van de politie van de verbindingswegen als gewone tuchtoverheid CP Desegher aan als voorafgaand onderzoeker om een voorafgaand onderzoek te voeren over de feiten die hij als volgt omschrijft:

“INP Nijs Guy zou zich aan de hotelbalie te buiten zijn gegaan aan onbetamelijk gedrag tegenover het personeel van het hotel en wou met vijf vrouwen naar zijn kamer gaan.

Het verslag van het hotel vermeldt inderdaad een incident. INP Nijs is ook te zien op de beelden van de bewakingscamera's tussen 03.26 uur en 03.34 uur. INP Nijs ontkent alles maar aan de hand van camerabeelden en getuigenverklaringen kan men toch besluiten dat hij gelogen heeft.

Uit dit alles komt naar voor dat:

INP Nijs een valse verklaring heeft afgelegd.

INP Nijs niet eerlijk is geweest tegen zijn directe meerdere, HINP Vanhulle.

Betrokkene het zo al gevoelige uitwijzingsbeleid naar Congo met zijn gedrag zeker geen goed heeft gedaan.

Zijn houding volstrekt niet in overeenstemming te brengen is met de manier waarop een lid van de federale politie die met dergelijk gevoelige opdracht belast is, zich moet gedragen”.

De voorafgaande onderzoeker wordt ermee belast de betrokkenen opnieuw te ondervragen teneinde hem onder meer duidelijkheid te verschaffen over de tegenspraak die bestaat tussen de verklaring van de night auditor dat de verzoeker wel degelijk in het gezelschap was van de andere collega's en de verklaringen van de verzoeker en zijn collega's dat ze om 03.00 uur naar hun kamer zijn gegaan. Tevens wordt gevraagd of er getuigen zijn die kunnen verklaren dat de verzoeker zich wel degelijk te buiten is gegaan aan racistische uitlatingen.

CP Desegher verhoort onder meer INP Groffils en INP Declerck die de dag na de feiten een escorteopdracht hadden naar Kinshasa en die op vraag van CP Carpentier contact hadden opgenomen met de hotelmanager. Hij laat hun de foto's zien die werden doorgemailed door het hotel. Beiden herkennen zij de verzoeker op één van de foto's. INP Groffils herkent ook INP Pascariello.

CP Desegher ondervraagt de adjunct-teamchef verwijderingen, CP Weckhuyzen, die verklaart dat HINP Van Hulle hem op 22 oktober 2007 had gezegd dat hij hem wilde spreken over een incident dat had plaatsgevonden en dat hij hem verklaarde dat er inderdaad een incident was geweest met de verzoeker, dat hij ter plaatse was op het moment van het incident en gepoogd had de verzoeker te kalmeren, dat hij niet in detail uitlegde wat er juist was gebeurd maar alleen verklaarde dat hij persoonlijk zijn excuses was gaan aanbieden bij de hotelmanager op de dag van hun vertrek.

CP Desegher ondervraagt de leden van het betrokken escorteteam. Hij toont de foto's aan INP Pascariello, die verklaart dat hij op de foto's een blanke persoon ziet die mogelijk een gelijkenis vertoont met de verzoeker maar dat hij niet kan bevestigen dat het werkelijk om de verzoeker gaat. INP Pascariello blijft er bij dat hij niet aanwezig was bij enig incident en dat hij zijn collega er niet toe in staat acht daden van xenofobie of racisme te stellen, aangezien hij getrouwd is geweest met een Afrikaanse vrouw en samen met haar een kind heeft. Ook HINP Van Hulle verklaart dat het feit dat de verzoeker een zoontje heeft met een Afrikaanse vrouw dat zijn oogappel is, aantoonde dat hij geen racist is. Hij betwijfelt ook dat de verzoeker, die al veel uitwijzingen naar Congo heeft begeleid en vertrouwd is met de procedure van de bijkomende kost voor het meenemen van een extra persoon op de kamer, daarover een incident zou hebben met de deskbediende. Hij herkent de verzoeker wel op één van de foto's. Over zijn gesprek met CP Weckhuyzen stelt hij dat het om een misverstand moet gaan. Hij zou hebben verklaard dat hij weet had van een discussie met INP Nijs aan de hotelbalie bij het inchecken, meer in het bijzonder over een kredietkaart die werd geëist.

De verzoeker blijft bij zijn eerdere verklaring dat er geen incident is geweest. Hij herkent zichzelf niet op de foto's en stelt dat er op de foto's niets te zien is van een incident. Hij vraagt zich af waarom er geen foto's van het incident zijn. Op de vraag of hij een verklaring heeft voor het feit dat de deskbediende een verklaring te zijnen laste aflegde antwoordt hij dat hij woorden

als “petit nègre” nooit in de mond zou nemen. Hij zegt dat hij omdat hij zelf met een Afrikaanse getrouwd is geweest heel goed de Congolese mentaliteit kent. Hij vindt het eigenaardig dat niemand weet dat hotel Memling een louche hotel is waar hij reeds het slachtoffer was geweest van fraude door het personeel met zijn kredietkaart. De verzoeker verklaart voorts dat hij het niet in zijn hoofd zou halen om ook maar één Congolees aan te randen omdat hij weet dat men dan onverbiddelijk de cel in vliegt met het oog op een serieuze financiële tussenkomst.

Uit dit alles concludeert CP Desegher dat uit de foto's en de erop voorkomende tijdsmelding moet worden afgeleid dat de verzoeker om 03.00 uur zeker niet in zijn kamer was en dat dit ook het geval was voor INP Pascariello, die door INP Groffils werd herkend op één van de foto's. Op de foto's valt ook duidelijk te zien dat een vrouwelijk Afrikaans gezelschap mee het hotel binnenkwam. Dit bewijst volgens hem duidelijk dat de twee betrokken personeelsleden na 03.00 uur het hotel binnenkwamen in vrouwelijk gezelschap en dat aan de balie onderhandeld of gediscussieerd werd van 03.29 uur tot 03.34 uur. Van het incident zelf zijn er evenwel geen beelden en er is ook geen fotografisch bewijs over het al dan niet uiten van racistische uitlatingen. De ondervraagde personen achten het uitgesloten dat de verzoeker dergelijke uitlatingen zou doen, gelet op het feit dat hij zelf met een Afrikaanse is getrouwd en er een kind mee heeft en gelet op zijn jarenlange ervaring in Afrika. CP Desegher stelt dat de verklaring van dokter De Roeck dat zij samen om 03.00 uur het hotel zijn binnengekomen en zijn gaan slapen, de zo-even uiteengezette theorie aan het wankelen zou kunnen brengen, maar dat niets uitsluit dat de betrokkenen na 03.00 uur het hotel terug hebben verlaten om rond 03.26 uur opnieuw het hotel te hebben betreden in aanwezigheid van enkele vrouwen. Hij stelt tevens dat HINP Van Hulle het eigenlijke incident probeert af te schuiven op een kleine discussie eerder die avond aangaande het al dan niet tonen van een kredietkaart bij het inchecken. Uit zijn verklaringen daarover blijkt echter dat dit geen incident was waarbij hij de verzoeker had moeten in bedwang houden. Nochtans had HINP Van Hulle dat eerder aan zijn teamchef verklaard. Hij besluit

dat diens verklaringen omtrent het incident twijfelachtig zijn. Ten slotte stelt hij dat er wat betreft de racistische uitlatingen, het xenofob gedrag en de brutale handelingen vanwege de verzoeker enkel de verklaring bestaat van de deskbediende en van de chef van de veiligheidsdienst van het hotel.

3.6. Op 12 maart 2008 stelt de gewone tuchtoverheid een nieuwe voorafgaand onderzoeker aan, namelijk CP De Schuytener, die opnieuw het hoofd van de veiligheidsdienst van SN Brussels Airlines ondervraagt die als eerste op de hoogte was gebracht van het bestaan van een incident, alsook dokter De Roeck die het escorteteam had vergezeld.

De eerstgenoemde verklaart dat hij er van op de hoogte werd gebracht dat er serieuze incidenten waren geweest tussen leden van de federale politie enerzijds en receptionisten en veiligheidspersoneel van het hotel anderzijds. Op de vraag van de onderzoeker of dit betekent dat er meer dan één lid van de federale politie bij het incident betrokken was, antwoordt hij dat hij meent van wel, ook al is in de rapporten van het hotel sprake van slechts één persoon. De ondervraagde stelt dat dat best ter plaatse kan worden nagegaan. Dokter De Roeck bevestigt dat hij samen met de drie leden van de federale politie iets gaan drinken is in een discotheek buiten het hotel, dat zij daarna samen terug naar het hotel zijn gegaan en er samen zijn aangekomen. Op de vraag of er andere personen waren die hen vanuit de discotheek hebben begeleid naar het hotel antwoordt hij dat hij denkt dat er in de loop van het traject een paar zwarte meisjes achter hen hebben gelopen maar dat die bij zijn weten niet mee zijn binnengegaan in het hotel. De ondervraagde verklaart voorts dat hij niets heeft gezien of gehoord over een mondeling of enig ander conflict tussen één van de politieambtenaren en de personeelsleden van het hotel.

In zijn verslag van 23 maart 2008 concludeert CP De Schuytener dat uit zijn onderzoek met zekerheid kan worden afgeleid dat de drie politieambtenaren en de dokter samen het hotel zijn binnengekomen in de ochtend van 19 oktober 2007, dat op de camerabeelden het uur van binnenkomst

staat aangegeven als 03.26 uur. Voorts blijkt uit de camerabeelden dat er meerdere personen aan de balie staan om 03.34 uur maar geen van die personen kan worden herkend. De onderzoeker stelt te mogen besluiten dat de twee andere politieambtenaren en de dokter vermoedelijk aanwezig waren bij het incident tussen de verzoeker en het personeel.

De onderzoeker verhoort eveneens de slachtoffers van het incident en de getuigen.

3.7. Op 27 maart 2008 beslist de waarnemend directeur van de directie van de politie van de verbindingswegen om de hogere tuchtoverheid te adiëren omdat “de feiten mogelijks, gelet op hun aard en hun ernstig karakter, een zware tuchtstraf kunnen genereren”.

3.8. Op 3 april 2008 belast de hogere tuchtoverheid, zijnde de directeur-generaal van de algemene directie Bestuurlijke Politie CP Janssens met een bijkomend vooronderzoek. De onderzoeker moet de personeelsleden van het hotel die getuige waren van de feiten verhoren.

In zijn uitgebreid verslag van 8 april 2008 geeft de onderzoeker in de volgende bewoordingen een overzicht van de verklaringen van de door hem ondervraagde getuigen, namelijk de receptionist die van dienst was die avond, de kassier, de night auditor die het verslag over het incident had opgemaakt en verscheidene leden van de veiligheidsdienst die het incident van dichtbij of van ver hadden meegemaakt:

#### “4.2 Verhoor van Mijnheer Honoré BOUISSOU

04/04/2008 Verhoor van Mijnheer Honoré BOUISSOU als General Manager van hotel Memling en inwinnen van informatie over de gebeurtenissen.

Mijnheer BOUISSOU was geen getuige van de feiten.

Deze werden hem ter kennis gebracht door Mijnheer SENDA Fortunat (Night Auditor van het hotel in de nacht van 18 op 19 oktober 2007) en door het ‘Log Book’.

Dit verhoor is als bijlage 01 bij onderhavig document gevoegd.

Mijnheer BOUISSOU overhandigt ons een reeks van 13 foto's die aan de ingang en in de hal van het hotel werden genomen op vrijdag 19 oktober 2007 tussen 03:26:59 en 03:34:19.

Op deze foto's merken we de aanwezigheid van drie personen van het mannelijke geslacht, van het blanke ras, en vier andere personen waarvan er ons minstens drie van het vrouwelijke geslacht en van het zwarte ras lijken. Op de foto's kan niet worden uitgemaakt of de vierde persoon van het vrouwelijke of het mannelijke geslacht is. De eerste man van het blanke ras die we beschrijven, was de eerste die het hotel binnenging en droeg een donker mouwloos T-shirt, waardoor een tatoeage op de linkerarm en -schouder te zien is. Hij is in gezelschap van een persoon van het zwarte ras, van het vrouwelijke geslacht.

De tweede man van het blanke ras die het hotel binnenkomt, draagt een donker T-shirt met korte mouwen en een blauwe jeans. Hij is in gezelschap van een persoon van het vrouwelijke geslacht en van het zwarte ras.

De derde man van het blanke ras die het hotel binnenkomt, draagt een T-shirt met witte en lichtblauwe strepen. Hij is aan zijn rechterzijde in gezelschap van een persoon van het zwarte ras en het vrouwelijke geslacht en aan zijn linkerzijde een andere persoon.

Op de foto's die in de hotelhal zijn genomen, aan de receptie, is te zien dat de eerste blanke man die het hotel binnenkwam (mouwloos T-shirt -tatoeage) aan het wachten is in gezelschap van een persoon van het vrouwelijke geslacht en van het zwarte ras. Op de foto's die vanaf 03:29 uur werden genomen, kan een samenscholing voor de balie van de receptie van het hotel worden vastgesteld.

Op geen enkele foto is iemand te zien die op de balie van de receptie aan het klimmen is, of die een misplaatst gebaar maakt.

Tot slot een uitvergroete foto van de vermeende dader van de opschudding als bijlage.

We preciseren dat de foto's werden genomen met bewakingscamera's, maar de balie van de receptie is er niet volledig op te zien.

De reeks van 13 foto's is als bijlage 02 bij onderhavig document gevoegd.

Mijnheer BOUISSOU heeft ons ook verschillende kopieën van mailverkeer overhandigd:

Op 15 oktober 2007 een reservatiemail voor twee leden van de federale politie (Mauro PASCARIELLO en Guy NIJS).

Op 19 oktober 2007 brengt Mijnheer BOUISSOU de verantwoordelijke van SN BRUSSELS in Kinshasa, Mijnheer ASSELBERGHS, per mail op de hoogte van het nachtelijke incident met een lid van de Belgische federale politie dat de bemanning van SN BRUSSELS begeleidt. Hij wordt ingelicht dat de nachtploeg van het hotel op het punt stond om de politie te verwittigen. Het verslag van de Night Auditor en een kopie van het dagboek van de veiligheidsdienst is als bijlage bij de mail gevoegd.

Op 19 oktober 2007 bezorgt Mijnheer BOUISSOU de hierboven genoemde Mijnheer ASSELBERGHS via mail de registratiefiche van Mijnheer NIJS (Kamer 115), alsook de factuur van verblijf nr. 145049 en het betaalbewijs via American Express.

Op 21 oktober 2007 (2 dagen na de feiten) stuurt Mijnheer BOUISSOU een mail naar CP Gery CARPENTIER waaruit kan worden begrepen dat Mijnheer BOUISSOU op zondag 21 oktober 2007 bezoek kreeg van de heren GROFILS Ludo en DECLERCQ Jacques van de federale politie om de feiten te onderzoeken ...

Op 22 oktober 2007 wordt dezelfde mail opnieuw naar Mijnheer CARPENTIER gestuurd.

Op 24 oktober 2007 stuurt CP Gery CARPENTIER (persoonlijke e-mail: [...]) een mail naar Mijnheer BOUISSOU met excuses van de Belgische federale politie.

Op 22 november 2007 stuurt Mijnheer BOUISSOU een mail naar Johan DE SEGHER (van de Federale Politie, DGA/DAC/LPA\_BRUNAT/SECRETARIS) waaruit kan worden begrepen dat de bewakingsbeelden niet langer dan zes dagen bewaard worden. (We betreuren dat de video niet in beslag werd genomen toen mijnheer GROFILS en DECLERCQ minder dan twee dagen na de feiten naar het hotel zijn gegaan).

De kopieën van die 7 mails zijn als bijlage 3 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.3 Verhoor van Mijnheer ZOMBWESA Taty

04/04/2008 Verhoor van Mijnheer Taty ZOMBWESA, veiligheidsagent van de veiligheidsdienst Magenya bij hotel Memling.

We vernemen dat de oorzaak van het probleem hierin zou liggen: Volgens het interne reglement van hotel Memling moet iedere bezoeker/bezoekster geïdentificeerd worden alvorens naar de kamer van een klant te gaan en wordt de kamerprijs met 30 \$ (USD) (toen; 35 \$ vandaag) verhoogd voor rekening van de klant.

Volgens Mijnheer ZOMBWESA, wilden twee klanten eerst direct naar hun kamer gaan met vijf meisjes. Mijnheer ZOMBWESA en zijn collega KABELA vroegen hun om zich aan de receptie van het hotel te melden voor de formaliteiten. Daar hoorde hij een hevige discussie met de receptionist DIANKEMBO.

Hij verklaart dat hij gezien heeft dat één van de twee klanten (degene die een mouwloos T-shirt droeg en een tatoeage had op de linkerarm) een balpen naar de receptionist gooide en hij heeft gehoord dat de klant zich in de volgende woorden uitdrukte: 'Uw kloteland, uw klotehotel'.

Hij heeft ook gezien hoe diezelfde klant (mouwloos T-shirt, tatoeage) probeerde om op de balie van de receptie te klimmen.

Mijnheer ZOMBWESA verklaart dat hij het been van de betrokkene weggetrokken heeft van de balie van de receptie.

Volgens Mijnheer ZOMBWESA rook de klant die voor problemen zorgde naar drank.

Het verhoor van Mijnheer ZOMBWESA is als bijlage 4 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.4 Verhoor van Mijnheer SENDA Fortunat

05/04/2008 Verhoor van Mijnheer Fortunat SENDA, ‘Night Auditor’ van hotel Memling in de nacht van 18 op 19 oktober 2007.

Mijnheer SENDA was geen getuige van het begin van de discussie met de receptionist. Hij bevond zich in een bureau aan de achterkant van de receptie toen zijn aandacht werd getrokken door geschreeuw, waarna hij zich naar de balie van de receptie begaf.

Mijnheer SENDA beschrijft de feiten in twee fasen.

Toen hij zich aan de balie van de receptie meldde, hoorde hij zijn collega DIANKEMBO uitleggen aan de persoon die later als Mijnheer Guy Nijs werd geïdentificeerd (zijn kamernummer was 115 en hij kon dus gemakkelijk worden geïdentificeerd) dat personen die met hen naar de kamer wensen te gaan, moesten worden geïdentificeerd en dat een toeslag voor dubbele bezetting moest worden aangerekend.

Mijnheer NIJS zou ondanks alles toch met de meisjes (volgens mijnheer SENDA drie meisjes in eerste instantie) naar de kamer willen gaan zijn, maar de leden van de veiligheidsdienst hebben dat verhinderd. Mijnheer NIJS zou dan teruggekeerd zijn naar de balie en steunend op zijn twee handen zou hij geprobeerd hebben om erop te klimmen om de receptionist DIANKEMBO vervolgens een vuistslag te geven. Laatstgenoemde week terug en werd niet geraakt. De veiligheidsdienst is dan tussenbeide gekomen.

Mijnheer SENDA heeft aan de veiligheidsdienst gevraagd om de meisjes die de hotelgasten vergezelden, naar buiten te sturen.

In een tweede fase zijn de drie klanten teruggekeerd met vijf meisjes en toen heeft Mijnheer SENDA hun gezegd dat ze niet binnenkwamen met die vijf meisjes.

Mijnheer NIJS zou zich opnieuw hebben opgewonden en zou volgens Mijnheer SENDA de volgende woorden hebben gezegd: ‘Klootzak, neger, kloteland’. De twee collega’s van Mijnheer NIJS zouden dan tussengekomen zijn om hem naar zijn kamer te brengen, maar hij bleef zich verzetten.

Mijnheer SENDA meldt ons dat hij op het punt stond om de politie te bellen naar aanleiding van die gebeurtenissen.

Mijnheer SENDA bevestigt dat hij het document ‘Omstandig verslag van de feiten ten laste van M. Guy NIJS, Kamer 115’ heeft opgesteld en ondertekend en hij bevestigt de bewoordingen ervan.

Mijnheer SENDA verklaart in zijn verhoor dat hij heeft vastgesteld dat Mijnheer NIJS op het ogenblik van de feiten onder invloed van alcohol was (‘hij had een bepaalde gezichtsuitdrukking’). De twee collega’s van Mijnheer NIJS zouden hebben verklaard: ‘Begrijp hem, hij heeft er eentje te veel op’.

Het verhoor van Mijnheer SENDA is als bijlage 5 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.5 Verhoor van Mijnheer KABELA Clément

05/04/2008 Verhoor van Mijnheer KABELA Clément. Veiligheidsagent van de firma Magenya, werkzaam in hotel Memling in de nacht van 18 op 19 oktober 2007.

Volgens zijn versie bevond Mijnheer KABELA zich met zijn collega ZOMBWESA in de hal van het hotel toen de drie klanten, vergezeld door 5 meisjes, teruggekeerd zijn naar het hotel. Ze zijn naar de receptie gegaan en het hotelpersoneel heeft hun het reglement uitgelegd dat voorziet in een toeslag voor dubbele bezetting. Op dat moment zou de persoon met een tatoeage op de linkerarm geweigerd hebben te betalen en hij zou beslist hebben om met de meisjes naar boven te gaan zonder te betalen.

De receptionist drong erop aan dat ze zouden betalen en op dat moment zou degene met de tatoeage hem beledigd hebben met de woorden: 'Er is niks speciaals in dit kloteland, neger'. Diezelfde persoon zou dan geprobeerd hebben om op de balie te springen om de receptionist vast te grijpen en hem een vuistslag te geven.

Zijn collega ZOMBWESA is tussengekomen door zijn voet, die al op de balie stond, vast te nemen.

De twee andere klanten konden hun collega terug tot rede brengen en hem naar zijn kamer doen gaan. De meisjes zijn vertrokken toen ze merkten dat er een probleem was.

Volgens Mijnheer KABELA waren de klanten onder invloed van drank, ze roken naar drank en hadden rode ogen.

Het verhoor van Mijnheer KABELA is als bijlage 6 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.6 Verhoor van Mijnheer NGANDU Remy

05/04/2008 Verhoor van Mijnheer NGANDU Remy. Veiligheidsagent van de firma Magenya, werkzaam in hotel Memling in de nacht van 18 op 19 oktober 2007.

Volgens zijn versie was Mijnheer NGANDU tewerkgesteld op de parking van het hotel toen hij telefoon kreeg dat drie Belgen met 5 meisjes naar hun kamer wensten te gaan en dat ze aan de receptie voor problemen zorgden met de receptionist en de veiligheidsdienst.

Dit gezegd zijnde, was hij geen getuige van de gebeurtenissen.

Het verhoor van Mijnheer NGANDU is als bijlage 7 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.7 Verhoor van Mijnheer SONIKA Claude

05/04/2008 Verhoor van Mijnheer SONIKA Claude. Veiligheidsagent van de firma Magenya, werkzaam in hotel Memling in de nacht van 18 op 19 oktober 2007.

Volgens zijn versie was Mijnheer SONIKA aan het werk buiten het hotel, voor de hoofdingang. Hij verklaart dat hij drie heren met vijf meisjes het hotel zag binnengaan. Hij verklaart dat hij van ver zag hoe één van de heren op de balie van de receptie probeerde te klimmen en dat hij 'ruziede' met één van zijn collega's van de veiligheidsdienst, namelijk ZOMBWESA.

Hij verklaart dat hij zag hoe zijn collega ZOMBWESA de persoon wegtrok die op de balie probeerde te klimmen.

Het verhoor van Mijnheer SONIKA is als bijlage 8 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.8 Verhoor van Mijnheer MUTANDAThomas

05/04/2008 Verhoor van Mijnheer MUTANDAThomas. Postoverste van de veiligheidsfirma Magenya, tewerkgesteld in hotel Memling in de nacht van 18 op 19 oktober 2007.

Volgens zijn versie werd Mijnheer MUTANDA telefonisch op de hoogte gebracht dat iemand de orde verstoorde aan de receptie in het hotel. Hij is naar de receptie gegaan en heeft er twee blanken mannen aangetroffen waarvan er één naar de twee aanwezige veiligheidsagenten aan het roepen was.

Mijnheer MUTANDA verklaart dat hij gehoord heeft dat de klant die een mouwloos T-shirt droeg en die op de foto's te zien is, iets zei in de trant van: 'Kloteland, klotereglement'.

Mijnheer MUTANDA verklaart ook dat diezelfde klant vervolgens de volgende bedreigingen geuit heeft: 'Jullie zullen morgen zien wat ik met jullie ga doen'.

Mijnheer MUTANDA was geen getuige van de beklimming van de balie of van de poging tot agressie tegen de receptionist.

Hij herinnert zich dat de klant rode ogen had maar herinnert zich geen alcoholgeur in zijn adem.

Het verhoor van Mijnheer MUTANDA is als bijlage 9 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.9. Verhoor van Mijnheer DIANKEMBO Jean-Roger (JERODI)

05/04/2008 Verhoor van Mijnheer DIANKEMBO Jean-Roger (JERODI). Tewerkgesteld aan de receptie van hotel Memling in de nacht van 18 op 19 oktober 2007.

Volgens zijn versie heeft Mijnheer DIANKEMBO een groep van drie blanke mannen en vijf meisjes het hotel zien binnengaan. Ze begaven zich eerst naar de liften maar de veiligheidsagenten hebben hen terug naar de receptie gestuurd om in orde te zijn met het reglement van het hotel (identificatie van de bezoekers en verhoging van de kamerprijs wegens dubbele bezetting).

Mijnheer DIANKEMBO verklaart dat de persoon die een mouwloos T-shirt droeg het woord nam en zei dat ze allemaal naar zijn kamer gingen. Mijnheer DIANKEMBO legde het reglement uit en verduidelijkte dat slechts drie meisjes naar boven mochten aangezien ze zelf met drie waren, en hij stelde voor dat iedereen een toeslag betaalde voor dubbele bezetting voor hun rekening.

Nadat hij dit meermaals had uitgelegd, legde hij aan diezelfde klant (mouwloos T-shirt, tatoeage) een document voor ondertekening voor. Laatstgenoemde gooide dan de balpen in de richting van de receptionist.

Ingevolge die weigering legde de receptionist uit dat ze niet naar boven mochten.

Mijnheer DIANKEMBO verklaart dat de klant zei dat het afzetterij was en hij hoorde hem het volgende zeggen: ‘Jullie zijn klootzakken’ ; ‘Jullie zijn vuile negers die in een kloteland leven’ ; ‘Klotehotel’.

Mijnheer DIANKEMBO gaat verder en verklaart dat diezelfde klant, terwijl hij met één van zijn vrienden sprak, zich tot hem wendde en zei: ‘Ik ga dat broekventje eens onder handen nemen’. Hij heeft zich dan naar de receptionist gewend en geprobeerd om hem met zijn arm [te] treffen. De receptionist heeft zich teruggetrokken en werd niet geraakt.

Mijnheer DIANKEMBO weet niet of het de bedoeling van de klant was om hem te slaan of hem vast te grijpen.

Hij verklaart vervolgens dat die klant (mouwloos T-shirt, tatoeage) dan op de balie probeerde te klimmen door een voet op de balie te zetten. De veiligheidsdienst is dan tussengekomen.

Mijnheer DIANKEMBO preciseert dat de Night Auditor, Mijnheer SENDA, ook werd beledigd door die klant in de volgende bewoordingen: ‘Jullie zijn klootzakken’.

De groep werd naar buiten begeleid en daarna zijn de drie blanke mannen teruggekeerd en terug naar hun kamer gegaan via de trap.

De persoon die de opschudding veroorzaakte, logeerde in kamer 115, die overeenstemt met de kamer die door Mijnheer Guy NIJS werd bezet.

Volgens DIANKEMBO waren de vermogens van Mijnheer NIJS, gelet op zijn atletische gestalte, waarschijnlijk verminderd, aangezien hij moeilijk op de balie kon klimmen.

Het verhoor van Mijnheer DIANKEMBO is als bijlage 10 bij onderhavig document gevoegd.

#### 4.10 Verhoor van Mijnheer BASIKI Héritier

07/04/2008 Verhoor van Mijnheer BASIKI Héritier. Personeelslid van hotel Memling en tewerkgesteld aan de kassa van de receptie in de nacht van 18 op 19 oktober 2007.

Volgens zijn versie was Mijnheer BASIKI aan het werk als kassier aan de receptie van het hotel toen hij drie heren en vijf meisjes naar de receptie zag gaan.

Een van de mannen (beschreven als degene in een mouwloos T-shirt en met een tatoeage) meldde zich bij zijn collega DIANKEMBO en deelde mee dat hij met de vijf meisjes naar boven wenste te gaan.

Mijnheer BASIKI verklaart dat zijn collega DIANKEMBO het hotelreglement aan de klant uitlegde (identificatie van de bezoekers en verhoging van de kamerprijs wegens dubbele bezetting) en hem een document ‘Diverse kosten’ voorlegde, dat de klant weigerde te ondertekenen.

Mijnheer BASIKI verklaart dat toen zijn collega een balpen gaf aan de klant om het document te ondertekenen, hij die balpen in zijn richting gooide.

Mijnheer BASIKI verklaart dat die klant de volgende beledigingen uitte: ‘Klootzakken, negers, kloteland’...

Mijnheer BASIKI verklaart eveneens dat die klant op de balie is geklommen. Hij had zijn linkerbeen al op de balie geplaatst wanneer een veiligheidsagent is tussengekomen om het van de balie weg te trekken.

Mijnheer BASIKI verklaart dat die klant vervolgens probeerde om zijn collega DIANKEMBO een vuistslag te geven, waarop DIANKEMBO teruggedeinsd zou zijn.

De groep van drie mannen en vijf meisjes heeft het hotel dan verlaten en is iets later teruggekeerd. De Night Auditor heeft hun dan meegedeeld dat de meisjes het hotel niet binnen mochten.

Mijnheer BASIKI verklaart dat toen de twee andere klanten hun collega naar zijn kamer terugbrachten, deze de aanwezige personen nogmaals beledigde met de woorden 'Klootzakken, negers, kloteland'.

Mijnheer BASIKI denkt dat de klanten onder invloed van alcohol waren en hij herinnert zich dat hij een alcoholgeur rook.

Het verhoor van Mijnheer BASIKI is als bijlage 11 bij onderhavig document gevoegd".

CP Janssens formuleert de volgende conclusies:

"5 Relas van de feiten op basis van het voorafgaand onderzoek

5.1 Synthese van de feiten en de omstandigheden zoals ze zich zouden hebben voorgedaan volgens het gevoerde onderzoek.

Aanleiding van het incident:

Uit alle verzamelde getuigenissen van het personeel dat aanwezig was op het moment van de feiten, leden van de veiligheidsdienst of personeel van de receptie van het hotel, kan worden opgemaakt dat de drie collega's rond 03.30 uur 's morgens (de foto's van de bewakingscamera's geven tussen 03.26 uur en 03.34 uur aan) teruggekeerd zijn naar het hotel in gezelschap van meerdere personen van het vrouwelijke geslacht.

De foto's van de bewakingscamera's bevestigen de aanwezigheid van minstens drie of zelfs vier meisjes (op de foto's is niet uit te maken of het om een vrouw gaat).

In de getuigenissen is nu eens sprake van drie meisjes, dan weer van vijf meisjes.

Hieruit kan de aanleiding van het probleem worden afgeleid, want in het reglement van hotel Memling staat dat iedere bezoeker aan de receptie moet worden geïdentificeerd en dat na 18.00 uur een verhoging van de kamerprijs wegens dubbele bezetting met \$30 (USD) wordt doorgerekend aan de persoon die in de kamer logeert.

Uit de getuigenissen blijkt dat de drie collega's ofwel dit hotelreglement niet kenden, ofwel geprobeerd hebben om het te negeren.

Identificatie van het lid van de Federale Politie:

Uit de getuigenissen blijkt dat één van de collega's (degene die werd beschreven met een mouwloos T-shirt en een tatoeage op de linker arm en die door het hotelpersoneel als de gast van kamer 115 werd geïdentificeerd, zijnde

INP Guy NIJS) zich tot de receptie gewend heeft en dat de receptionist van het hotel hem het reglement heeft uitgelegd.

#### Uitspraken en gepleegde daden:

##### Beledigingen

De getuigenissen van de heren ZOMBWESA; SENDA; KABELA; MUTANDA; DIANKEMBO en BASIKI die aanwezig waren op het moment van de feiten, bevestigen dat INP Guy NIJS gedurende heel het incident beledigingen tegen hen geuit heeft en in het bijzonder tegen de receptionist.

De volgende termen worden vermeld in de getuigenissen: Kloteland - klotehotel - klotereglement- lul - klootzak - neger - vuile neger ...

Mijnheer MUTANDA verklaart eveneens dat INP NIJS de volgende bedreigingen geuit heeft: 'Jullie zullen morgen zien wat ik met jullie zal doen'.

##### Misplaatst gebaar (1)

De getuigenissen van de heren ZOMBWESA; DIANKEMBO en BASIKI geven aan dat INP Guy NIJS een balpen zou hebben gegooid naar de receptionist.

##### Misplaatst gebaar (2)

Uit de getuigenissen van de heren ZOMBWESA; SENDA; KABELA; SONIKA; DIANKEMBO en BASIKI blijkt dat INP Guy NIJS zou hebben geprobeerd om op [de] balie van de receptie te klimmen om de receptionist vast te grijpen.

De getuigenissen verschillen over de vraag of INP Guy NIJS eerst de receptionist wilde vastgrijpen of slaan, dan wel of hij in eerste instantie probeerde om op de balie te klimmen.

Uit de getuigenissen van de heren SENDA en DIANKEMBO blijkt dat ze op het punt stonden om de politie te bellen.

##### Waren de leden van de federale politie onder invloed van alcohol?

Uit de getuigenissen van de heren ZOMBWESA; SENDA; KABELA; MUTANDA; DIANKEMBO en BASIKI kan worden opgemaakt dat INP Guy NIJS alcoholische dranken had gedronken.

Het verslag dat vlak na de feiten op 19 oktober 2007 om 03.40 uur 'In tempore non suspecto' werd opgemaakt door de Night Auditor bevestigt de versie van de ondervraagde personen.

Identificatie van de leden van ons personeel als lid van de Belgische federale politie.

Het personeel van het hotel werd over de functie van lid van de Belgische federale politie geïnformeerd op het moment van de reservatie van de kamers, zoals blijkt uit de mail van 15 oktober 2007 van 'American Express Travel'.

De stappen ondernomen door de General Manager van het hotel bevestigen dat de aanwezige collega's wel degelijk werden geïdentificeerd als leden van de Belgische federale politie.

## 5.2 Uiteenzetting van de eventuele gevolgen

Publiciteit die aan de gebeurtenissen werd gegeven.

Hotel Memling is één van de twee grootste en meest prestigieuze hotels van de stad Kinshasa, samen met 'Le Grand Hôtel'.

Het wordt bezocht door de high society van Kinshasa (ministers, politici, zakenmannen, diplomaten, buitenlandse missies, MONUC, enz.)

Tot die nacht van 19 oktober 2007 lijken de leden van de federale politie zich in hotel Memling altijd gedragen te hebben, zonder het minste incident uit te lokken.

Naast de personen die rechtstreeks getuige waren van de feiten, werden deze aan de 'General Manager' van het hotel gemeld, die de directeur van de luchtvaartmaatschappij 'SN Brussels' hierover via e-mail heeft ingelicht.

Men moet weten dat de leden van de federale politie de bemanning van 'SN Brussels' naar hotel Memling begeleiden wanneer ze vertrekt uit Kinshasa en aankomt in Kinshasa.

Tot slot heeft de Night Auditor van het hotel geen beroep gedaan op de politiediensten".

3.9. Op 8 april 2008 belast de hogere tuchtoverheid CP De Schuytener met een bijkomend voorafgaand onderzoek. Hij moet opnieuw de leden van het escorteteam en dokter De Roeck verhoren om hen te confronteren met de nieuwe verklaringen van het hotelpersoneel.

HINP Van Hulle verklaart aan de onderzoeker dat hij het incident in verband met het eisen van een kredietkaart bij het inchecken in het hotel niet heeft opgemerkt hoewel hij er dicht bij stond en dat hij er enkel weet van heeft omdat INP Nijs het hem nadien heeft verteld. Deze zou hem nadien ook hebben gezegd dat dat voorval misschien de oorzaak was van een soort wraakactie van het hotelpersoneel tegen hem door het formuleren van een voor hem negatieve verklaring. Hij kan zich niet herinneren of zij bij hun terugkomst in het hotel begeleid waren door andere personen, maar geconfronteerd met de verklaring van dokter De Roeck dat zij door vrouwen werden begeleid, antwoordt hij dat dat mogelijk is maar dat hij het niet meer weet, hoewel hij toegeeft dat de foto's daarop wijzen. Op de foto's die hem worden getoond meent hij Guy Nijs te herkennen aan zijn tatoeage. Op een andere foto meent hij INP Pascariello te herkennen. Hij verklaart voorts dat hij bij hun terugkomst in het hotel

onmiddellijk naar zijn kamer is gegaan; in elk geval heeft hij geen acht minuten in de lobby gestaan.

INP Pascariello ontkent dat ze bij hun terugkeer naar het hotel werden begeleid door meisjes. Volgens hem werden ze wel lastig gevallen door Congolese mannen, vrouwen en kinderen. Op de voorgelegde foto's ziet hij iemand die gelijkenissen vertoont met INP Nijs (tatoeage, haardracht) maar hij stelt dat hij deze persoon niet herkent. Hij herkent ook zichzelf niet op de foto's en meent dat INP Groffils, die zegt hem te herkennen, liegt. Hij beweert ook dat ze alle vier samen naar boven zijn gegaan bij hun terugkeer in het hotel. Hij herhaalt ook dat hij niet op de hoogte is van enig incident tussen INP Nijs en het hotelpersoneel en blijft bij die verklaring ook nadat hem de verklaringen van de heren Senda en Diankembo werden voorgelezen.

De verzoeker stoort er zich aan dat hij wordt beschuldigd van xenofobie. Er is een duidelijk verschil tussen een racistische uitspraak, die hij trouwens niet heeft gedaan, en xenofobie. Hij vindt de beschuldiging grof nu zijn zoon zelf half Congolees is. Hij verklaart, daarover opnieuw ondervraagd, dat ze bij hun terugkeer naar het hotel werden aangeklampt door zowel mannen als vrouwen, dat dit altijd zo is en dat dokter De Roeck vergeten is te zeggen dat er naast meisjes ook straatventers bij waren. Wanneer hem de foto's worden getoond, herkent hij zich niet op deze foto's. Hij ziet alleen een persoon die gelijkenissen met hem vertoont. De verzoeker zegt niet op de hoogte te zijn van een incident. Hij ontkent een poging om een vuistslag toe te dienen aan de receptionist en merkt op dat daar geen foto's van zijn. Volgens hem is de verklaring gelogen en lijkt ze op een afrekening voor het incident met de Visa-kaart. Wanneer hem de verklaringen van de andere getuigen worden voorgelezen geeft hij verschillende elementen aan die in zijn ogen niet kloppen in de verscheidene verklaringen, er zijn diverse onjuistheden en ze spreken mekaar op bepaalde punten tegen. Over het feit dat de INP Groffils en INP Declerck hem herkenden op één van de foto's merkt hij op dat het niet simpel is iemand te identificeren aan de hand van een foto, zeker als deze persoon onduidelijk en

wazig is en het gezicht niet zichtbaar is. Daarbij zijn die collega's dezelfde dag naar Kinshasa vertrokken en gingen zij er van uit dat ze hem op de foto's zouden zien. Hij begrijpt ook niet dat HINP Van Hulle hem zou herkennen mede door zijn tatoeage daar op geen enkele foto de tatoeage duidelijk te zien is, er is enkel een zwarte vlek te zien. Voorts werpt hij op dat foto's gemakkelijk manipuleerbaar zijn en dat hotel Memling een hotel is waarvan het personeel mede schuldig is aan Visa-fraude en dus onbetrouwbaar. Opnieuw ondervraagd over het vrouwelijk gezelschap antwoordt hij dat sommige van de vrouwen die hen hadden aangeklampt tijdens hun terugkeer naar het hotel binnen mochten en andere niet. In verband met het tijdsverloop bij hun terugkeer in het hotel verklaart hij dat ze met hun vieren omstreeks 03.00 uur zijn binnengekomen in het hotel en dat er Afrikaanse meisjes mee zijn binnengekomen. Hij meent dat de dokter dadelijk naar boven is gegaan en dat zij iets later ook samen naar hun kamer zijn gegaan. Hij kan zich verder niet herinneren dat hij aangesproken geweest zou zijn door iemand van de balie van het hotel. In verband met de discussie over de Visa-kaart verklaart hij dat het een hevige discussie was en dat HINP Van Hulle, toen hij die discussie opmerkte, naar hem was gekomen en gezegd heeft het zo te laten. Nadat hem alle verklaringen van het hotelpersoneel zijn voorgelezen merkt hij daarover op dat ze allemaal vermelden dat hij een vuistslag wilde geven aan de receptionist, maar dat dit op geen enkele foto te zien is. Er is ook sprake van dat hij vijf vrouwen mee in de lift wilde nemen maar er zijn geen foto's van vijf vrouwen. In alle verklaringen wordt gezegd dat hij agressief is, maar op de foto's ziet men enkel mensen die rustig aan de balie staan. Hij haalt dan een voorval aan van de dag nadien waar men hem aan de balie heeft geroepen (omdat er zögezegd een chauffeur van de ambassade voor hem was aangekomen), hem daar vijftien minuten heeft laten staan en dan heeft gezegd dat het een vergissing was. Zou het mogelijk zijn dat men dan foto's van hem heeft genomen, zo vraagt hij zich af. Hij vindt de verklaringen van het hotelpersoneel dan ook onjuist en vol leugens. Er wordt aan de verzoeker ten slotte gevraagd of er een foto mag worden gemaakt van zijn tatoeage, hetgeen hij weigert.

Dit alles leidt tot een verslag van 12 april 2008 aan de hogere tuchtoverheid.

3.10. Op 15 april 2008 wordt door de hogere tuchtoverheid een inleidend tuchtverslag opgesteld waarin het voornemen wordt meegedeeld om aan de verzoeker een tuchtschorsing van 30 dagen op te leggen. Het verslag bevat naast een beoordeling van de feiten ook een argumentatie omtrent de zwaarte van de tuchtstraf. De feiten worden als volgt beschreven en beoordeeld:

#### “4 Ten laste gelegde feiten

Na analyse van het door mij samengesteld tuchtdossier ben ik van oordeel dat de hierna vermelde feiten een tuchtinbreuk uitmaken en u moeten ten laste gelegd worden:

U heeft op 19-10-2007 omstreeks 03:30 uur lokale tijd, in Kinshasa aanwezig in het kader van een repatriëringsmissie in uw hoedanigheid van grenscontroleur/escorteur, gehuisvest door uw werkgever in het hotel Memling, onder invloed van alcoholische drank, ontoelaatbaar, aanstootgevend en racistisch gedrag vertoond in de hal van het hotel, meer in het bijzonder:

- door vrouwen te willen meenemen naar uw hotelkamer zonder hiervoor de voorziene toeslag te willen betalen nadat dit reglement afdoende was uitgelegd;
- door een balpen te gooien naar de receptionist die u het reglement heeft uitgelegd;
- door meermaals gedurende het ganse incident te schelden en racistische uitspraken te doen tav diverse personeelsleden werkzaam in het hotel, uitspraken zoals ‘pays de merde - hôtel de merde - règlement de merde - connard - cons - nègre - sale nègre’;
- door agressief op de toonbank van de receptie te klimmen met de intentie om de receptionist aan te vallen, waardoor het veiligheidspersoneel van het hotel is moeten tussenkomen;
- door dreigementen te uiten zoals ‘Vous verrez demain ce que je ferais de vous’ en ‘Je vais m’occuper de ce gamin’ tav meerdere personeelsleden werkzaam in het hotel.

[...]

Gelet op de feitelijke elementen vervat in het dossier, meen ik dat de feiten vaststaan:

- Doordat de getuigenissen van de betrokken personeelsleden van het hotel en de security meer dan vijf maanden na de feiten allen convergeren en het aanvankelijke rapport dd 19-10-2007 van de Night Auditor Senda en het aanvankelijke handgeschreven rapport van de security bevestigen, beide geschreven in tempore non suspecto;

- De getuigenissen van Taty Zombwesa, Fortunat Senda, Clément Kabela, Thomas Mutanda, Jean-Roger Diankembo, Héritier Basiki tonen aan dat u onder invloed was van alcoholische dranken; De getuigenis van de heer Senda stipuleert duidelijk dat twee collega's van u gezegd hebben 'comprenez le il a bu un verre de trop';
- De getuigenissen van Taty Zombwesa, Fortunat Senda, Clément Kabela, Remy Ngandu, Thomas Mutanda, Jean-Roger Diankembo, Héritier Basiki tonen aan dat u vrouwen wilde meenemen naar uw hotelkamer zonder hiervoor de voorziene toeslag te willen betalen, nadat dit reglement u meer dan afdoende was uitgelegd; De getuigenis van de heer Diankembo stipuleert duidelijk dat hij dit reglement meerdere keren aan u heeft uitgelegd, dat u het diefstal vond en dienaangaande gezegd heeft 'vous êtes des cons'; De getuigenis van Clément Kabela stipuleert onomwonden dat u hierover gezegd heeft 'Y'a rien d'extraordinaire ici, dans ce pays de merde, nègre';
- De getuigenissen van de heren Taty Zombwesa, Jean-Roger Diankembo en Héritier Basiki tonen aan dat u een balpen gegooid heeft naar de receptionist;
- De getuigenissen van Taty Zombwesa, Fortunat Senda, Clément Kabela, Thomas Mutanda, Jean-Roger Diankembo, Héritier Basiki tonen aan dat u herhaaldelijk gescholden heeft en racistische uitspraken heeft gedaan;
- De getuigenissen van de heren Taty Zombwesa, Fortunat Senda, Clément Kabela, Claude Sonika, Jean-Roger Diankembo, Héritier Basiki tonen aan dat u geprobeerd heeft de toonbank van de receptie te beklimmen, met het doel om de receptionist erachter aan te vallen; De getuigenis van de heer Diankembo stipuleert duidelijk dat u geprobeerd hebt om hem te raken met uw arm; De getuigenis van de heer Basiki stelt duidelijk dat u de heer Diankembo een vuistslag hebt willen geven;
- De getuigenis van Thomas Mutanda is duidelijk en toont aan dat u hem en andere personen bedreigd hebt met de woorden 'Vous verrez demain ce que je ferais de vous'. De getuigenis van Jean-Roger Diankembo is eveneens duidelijk en toont aan dat u hem bedreigd hebt door te zeggen 'je vais m'occuper de ce gamin';
- Doordat Dr De Roeck verklaarde dat een paar meisjes jullie (de drie escorteurs en de dokter zelf) gevolgd zijn naar het hotel na een gezamenlijke nachtelijke uitstap met vier, doordat Dr De Roeck door de vooronderzoeker die hem gehoord heeft herkend werd op de foto's terwijl hij het hotel binnengaat omstreeks 03.30 uur met in beide handen een persoon vasthoudend, de persoon aan de rechterhand is duidelijk van het vrouwelijke geslacht;
- Doordat INP Pascariello en uzelf op de foto's te zien zijn in vrouwelijk gezelschap;
- Doordat INP Pascariello verklaart dat hij geen weet heeft van enig incident, hij zichzelf niet herkent op de foto's, en beweert dat zijn herkenning door INP Groffils waarschijnlijk een leugen is, zonder te weten waarom, waarbij hij niet verklaart dat INP Groffils zich misschien vergist heeft; doordat INP Pascariello u niet herkent op de foto's, maar wel verklaart dat er een persoon te zien is waarvan de haarinplanting, de tatoeage, de vorm van de mond, neus en fysionomie van het aangezicht sterke gelijkenis vertoont met Guy NIJS; doordat INP Pascariello verklaart dat ook Dr. De Roeck liegt in diens

verklaring aangaande het gevolgd worden door meisjes bij het terugkeren naar hun hotel;

- Doordat Werner Vandenberghe verklaarde dat er bij de initiële melding van het incident reeds sprake was van de aanwezigheid van meer dan één personeelslid van de federale politie, die meerdere dames op hun kamer wilden meenemen;

- Doordat de geloofwaardigheid van uw ontkenning nihil is:

Door uw weigering om uzelf te herkennen op de foto's waarop u duidelijk herkenbaar bent en bovendien geïdentificeerd werd door het hotelpersoneel en door uw collega's, door uw verklaring dat u op de foto's wel een persoon ziet die op u lijkt, maar dat u niet kan bevestigen dat u het bent, doordat u anderzijds ook niet gelijktijdig ontkent dat u deze persoon bent;

Door uw ontkenning van aanwezigheid aan de receptie in vrouwelijk gezelschap omstreeks 03.30 uur terwijl de foto's uw aanwezigheid van 03:26h tot 03:34h aan de receptie duidelijk aantonen; Door uw verklaring geen weet te hebben van enig incident;

Door uw weigering om een foto te laten nemen van uw tatoeages ter vergelijking met de foto's in het dossier, terwijl indien u niet zou liegen, dergelijke vergelijking u alleen maar ten goede kan komen;

Door uw verklaring dd 11-04-2008 dat de verklaringen van de betrokken personen in Kinshasa leugens zijn, dat deze zaak u lijkt op een afrekening, wat u motiveert met een zaak uit het verleden waarover u verklaart slachtoffer geweest te zijn van kredietkaartfraude die volgens u zijn origine in hotel Memling had, terwijl uw verklaring geenszins duidelijk maakt waarom dit dan de reden is dat de in huidige zaak betrokken personen in Kinshasa zouden liegen of waarom dit de reden is dat huidige zaak een afrekening zou zijn".

Het inleidend tuchtverslag wordt op 23 april 2008 aan de verzoeker betekend. Daarmee wordt de tuchtprocedure opgestart.

3.11. Op 22 mei 2008 wordt de verzoeker gehoord. De verdedigers van de verzoeker klagen in een uitgebreide pleitnota met verwijzing naar verscheidene elementen uit het dossier aan dat de voorafgaande onderzoekers vooringenomen zijn en dat het hele onderzoek er van in het begin toe moest leiden om de verzoeker schuldig te bevinden. Zij tillen zwaar aan het feit dat CP Carpentier, die met een informatieopdracht was belast, al onmiddellijk conclusies trekt over de schuld van de verzoeker en excuses aanbiedt aan de directeur-generaal van het hotel. Volgens de verdedigers is het hele onderzoek gebaseerd op zijn voorbarige conclusies. Zij argumenteren dat de vooronderzoekers zeer suggestief te werk zijn gegaan bij het verhoren en ongegronde conclusies trekken waarbij bijvoorbeeld geen rekening werd gehouden met het technisch

voorbehoud dat door het eigen labo werd gemaakt bij de foto's. Het vooronderzoek werd alleen maar ten laste van de verzoeker en nergens ten gunste van de verzoeker gevoerd. De verdedigers stellen ook dat uit de bewoordingen van het inleidend verslag blijkt dat de hogere tuchtoverheid reeds over de feiten heeft geoordeeld en dat voor haar de feiten reeds vaststaan. Zij vragen daarom dat alle betrokkenen en alle personen die in het vooronderzoek zijn betrokken en verhoord werden, opnieuw zouden verhoord worden in het bijzijn van de verdedigers.

3.12. Op 28 mei 2008 stelt de hogere tuchtoverheid voor om een tuchtschorsing van 30 dagen op te leggen. In dat voorstel weerlegt zij in 35 punten de argumenten die de verdediging in haar bezwaarnota had aangevoerd. Zij formuleert de feiten en hun beoordeling, alsook de argumentatie omtrent de zwaarte van de tuchtstraf op dezelfde wijze als in het inleidend tuchtverslag.

3.13. Op 2 juni 2008 dient de verzoeker een verzoek tot heroverweging in bij de tuchtraad.

Overeenkomstig artikel 29 van het koninklijk besluit van 26 november 2001 tot uitvoering van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten dient de inspecteur-generaal van de politiediensten zijn deskundigenverslag in. Hij motiveert uitgebreid waarom naar zijn mening de zienswijze van de hogere tuchtoverheid over het verloop van de feiten overtuigend is en de bewijsmiddelen van de tegenpartij die zienswijze niet redelijkerwijze in twijfel trekken.

3.14. De tuchtraad houdt op 16 juli 2008 een hoorzitting over de zaak waarop een uitgebreide nota van de verdediging, alsook het verslag van de inspecteur-generaal worden neergelegd.

Op 27 augustus 2008 geeft de tuchtraad zijn advies, waarin de feiten niet voldoende bewezen worden geacht. Hij motiveert dit als volgt:

“Het eerste spoor van de feiten is de verklaring van de night auditor. Deze houdt voor dat betrokkene samen met zijn collegae van de federale politie met vijf meisjes naar zijn kamer wilde gaan. De verklaring is opgesteld om 03h40’.

De camerabeelden tonen betrokkene als hij om 03h 27’ het hotel binnenkomt. Ze tonen hem eveneens als hij om 3h 29’ aan de balie van het hotel staat. Om 03h 34’ staat betrokkene nog altijd in ongeveer dezelfde houding aan de balie in het hotel. Op geen enkel van deze beelden is er enig element te ontwaren dat wijst op opwinding of op enig twistgesprek of op het gooien van een balpen of een poging om op de balie te kruipen en de receptionist aan te vallen.

Al de collega’s van betrokkene en de geneesheer die eveneens deel uitmaakte van de groep die om 03h27’ het hotel is binnengekomen hebben van de feiten aangehaald door het hotelpersoneel niets opgemerkt terwijl zij volgens het hotelpersoneel betrokkene vergezelden en zij zelfs zijn tussengekomen om hem te kalmeren. De geneesheer werd geen tweede maal onderhoord.

De verklaringen van het hotelpersoneel over de feiten zijn alles behalve gelijklopend. Al naar gelang van de versies heeft betrokkene samen met zijn collega’s eenmaal of tweemaal gepoogd om zonder het voorziene supplement te betalen, meisjes op de kamer te krijgen. Al naar gelang de versie heeft het veiligheidspersoneel of de receptionist het reglement uitgelegd. Al naar gelang de versie zijn de meisjes zelf vertrokken of hebben ze slechts op uitnodiging het hotel verlaten.

In ieder geval staat vast dat betrokkene niet alleen was en dat, zo de verklaringen van het hotelpersoneel, ondanks de videobeelden van de bewakingscamera’s, de waarheid weergeven, de andere leden van de federale politie die betrokkene vergezelden op het ogenblik dat hij het hotel is binnengekomen, niet loyaal hebben meegewerkt aan het tuchtonderzoek en de verplichting hebben miskend die hen door artikel 25 van de tuchtwet wordt opgelegd.

Van het beweerde toogklimmen, het handgemeen met het veiligheidspersoneel, het verlaten van het hotel met de meisjes, het zich terug aanbieden met de meisjes in het hotel na eerst buitendeurs overlegd te hebben, is niets terug te vinden op de beelden van de camera’s. Als de videobestanden worden opgevraagd om ze nader te onderzoeken blijkt dat die niet werden bijgehouden.

Het is zeer onwaarschijnlijk dat van al de beweerde opschudding niets op de videobeelden terug te vinden is.

Er zal wel iets gebeurd zijn maar het is duidelijk niet meer mogelijk om te achterhalen wat er juist gebeurd is.

Ook lijkt het niet redelijk de, overigens alles behalve gelijklopende, versies van het hotelpersoneel, die niet alleen niet kunnen worden gestaafd door overtuigende videobeelden maar er eerder door worden tegengesproken,

systematisch te verkiezen boven de verklaringen van de leden van de federale politie die ook aanwezig waren.

In ieder geval had het onderzoek verder dienen gevoerd te worden naar de geneesheer die ook getuige moet geweest zijn van de feiten. Ook werd de versie van betrokkene, dat zij in feite werden aangeklampt door de vrouwen die op de videobeelden te zien zijn en dat in tegenstelling tot het verleden deze vrouwen nu wel in de hal van het hotel toegelaten worden door de veiligheidsbeambten, niet nagetrokken.

Gelet op het geheel van deze elementen bestaat er een lichte doch redelijke twijfel. Deze twijfel dient in het voordeel van betrokkene te spelen. De feiten zijn niet bewezen”.

De tuchtraad adviseert van verdere vervolging af te zien.

3.15. Op 23 september 2008 beslist de hogere tuchtoverheid dat zij zich niet kan neerleggen bij het advies van de tuchtraad en dat zij haar voorstel behoudt. Zij weerlegt de argumentatie van de tuchtraad als volgt:

“In haar advies stelt de tuchtraad onder de hoofding II. 2° B Zijn de feiten bewezen dat op de beschikbare beelden geen elementen te ontwaren zijn die wijzen op opwinding of een twistgesprek of op het gooien van een balpen of een poging om op de balie te kruipen en de receptionist aan te vallen. De tuchtraad stelt dat van het beweerde toogklimmen, het handgemeen met het veiligheidspersoneel, het verlaten van het hotel met de meisjes, het zich terug aanbieden met de meisjes in het hotel na eerst buitendeurs overlegd te hebben, niets terug te vinden is op de beschikbare beelden. De tuchtraad stelt dat wanneer de vraag gesteld werd naar meer beeldmateriaal, bleek dat de beelden niet werden bijgehouden. De tuchtraad stelt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat er van al de beweerde opschudding niets op de beelden terug te vinden is. De tuchtraad stelt dat er wel iets zal gebeurd zijn, maar dat het duidelijk niet meer mogelijk is om te achterhalen wat er juist gebeurd is.

Een dergelijke interpretatie door de tuchtraad is niet correct.

De tuchtraad stelt dat er wel iets zal gebeurd zijn. Ik treed de tuchtraad bij dat er geen beelden beschikbaar zijn waarop de ten laste gelegde feiten duidelijk naar voor komen. Er bleek inderdaad ook dat het niet mogelijk was om bijkomend beeldmateriaal te bekomen, omdat de initiële beelden niet werden bijgehouden. Ik baseerde mijn bewijs van de feiten dan ook niet op de beschikbare beelden, maar op de afgelegde verklaringen.

Er is te weinig geweten waarom alleen de beeldafdrukken bestaan die in het dossier aanwezig zijn. Deze beeldafdrukken in het dossier zijn foto's die genomen werden met een digitaal fototoestel. Het zijn foto's van een beeldscherm waarop op dat moment camerabeelden afgespeeld werden. De foto's dateren van dezelfde dag 19-10-2007, een twaalf uur later dan de camerabeelden, dit is duidelijk op te maken uit de dubbele datum-uurstempels op de beelden. Gelet op de wijze waarop deze beelden gecreëerd zijn, kan men

zich makkelijk voorstellen dat de situatie op dat moment niet toeliet om rechtstreeks beelden van het videomateriaal af te drukken, of anderszins beelden op gemakkelijke wijze vast te leggen. Men kan zich tevens makkelijk voorstellen dat het nemen van een zuivere foto van een beeldscherm waarop camerabeelden worden afgespeeld, niet zo vanzelfsprekend is. Men kan zich tevens makkelijk voorstellen dat het opzoeken van alle beeldmateriaal van alle camera's ter zake, en het nemen van foto's ervan op deze wijze, een vorm van onderzoek is die behoorlijk tijdrovend is en die niet meteen tot de core-business van een hotel behoort, daarbij nog buiten beschouwing gelaten dat dergelijk onderzoek bezwaarlijk tot de competenties van het hotelpersoneel gerekend mag worden, hotelpersoneel dat bovendien op het moment van het nemen van deze foto's wellicht niet hetzelfde personeel was dat 12 uur daarvoor aanwezig was bij de feitelijkheden. Er kunnen derhalve allerlei redenen zijn waarom er niet meer beelddrukken bestaan dan deze die in het dossier aanwezig zijn.

Er is bovendien zelfs te weinig geweten om te kunnen concluderen dat er met zekerheid ooit beelden bestaan hebben waarop de ten laste gelegde feiten duidelijk naar voor komen. Er kunnen diverse redenen zijn waarom er nooit beelden bestaan hebben waarop de feiten zichtbaar zijn, zoals het zich voordoen van de feiten buiten het camerabereik, of het niet ononderbroken registreren van beelden door de camera's. Het is irrelevant om bijkomend te onderzoeken of er ooit beelden hebben bestaan van het incident of niet, gelet de aanvankelijke opnames niet werden bijgehouden.

Wanneer de tuchtraad derhalve schrijft dat het zeer onwaarschijnlijk is dat van al de beweerde opschudding niets op de videobeelden terug te vinden is, heeft de tuchtraad uitsluitend eventueel gelijk indien ik zou beschikken over al de videobeelden, of beschikking gehad zou hebben over al de videobeelden, en vervolgens zou stellen dat er niets op terug te vinden is of was, wat evident nooit het geval geweest is.

Er bestaan dus actueel geen beelden waarop de ten laste gelegde feiten duidelijk naar voor komen. Het is niet zo dat de ten laste gelegde feiten niet gebeurd zijn omdat er thans geen beelden van bestaan. Zoals ik reeds aanhaalde heb ik mijn bewijs van de feiten gebaseerd op de wel degelijk bestaande verklaringen. Ik kan het niet eens zijn met de tuchtraad die zonder meer stelt dat het niet meer mogelijk is om te achterhalen wat er juist gebeurd is.

In haar advies onder dezelfde hoofding II. 2° B Zijn de feiten bewezen stelt de tuchtraad verder dat de twee collega's van INP Guy NIJS alsook de dokter die deel uitmaakte van het escorte, allen ontkennen weet te hebben van de ten laste gelegde feiten, terwijl zij volgens het hotelpersoneel betrokkene vergezelden en zij zelfs zijn tussengekomen om hem te kalmeren. De tuchtraad stelt dat indien de verklaringen van het hotelpersoneel de waarheid weergeven, de twee andere collega's van de federale politie niet voldaan hebben aan hun verplichting tot loyaal meewerken aan het tuchtonderzoek.

Dit is uiteraard correct. Ik heb in april 2008 geoordeeld dat het in deze zaak niet opportuun is om hiervoor lastens de andere twee personeelsleden een tuchtprocedure op te starten.

De tuchtraad stelt dat de verklaringen van het hotelpersoneel alles behalve gelijklopen, en dat het niet redelijk lijkt om deze verklaringen systematisch te verkiezen boven de verklaringen van de leden van de federale politie die allen ontkennen. De tuchtraad stelt dat de verklaringen van het hotelpersoneel niet alleen niet kunnen worden gestaafd door overtuigende beelden, maar er eerder door worden tegengesproken.

Een dergelijke interpretatie door de tuchtraad is niet correct.

De verklaringen van de personeelsleden van het hotel en de security lopen inderdaad niet helemaal gelijk. Moesten de verklaringen meer dan vijf maanden na de feiten gelijklopen, dan zou ik dat abnormaal vinden en beoordelen als een element ten gunste van een eventuele theorie dat de verklaringen gekunsteld zijn. De verklaringen lopen niet gelijk, maar divergeren echter ook niet, integendeel convergeren ze op natuurlijke wijze, wat normaal is en wat ik als een factor van waarheidsgetrouwheid van het geheel van deze verklaringen beoordeel. Het gaat om maar liefst negen verschillende verklaringen van personeelsleden van het hotel en van de security die allen convergeren, meer dan vijf maanden na de feiten, en daarbij de twee initiële rapporten van onmiddellijk na de feiten bevestigen. Dat deze verklaringen niet overtuigend worden gestaafd door de beschikbare beelden is een feit, maar is irrelevant, zoals ik hoger uiteenzette en toelichtte. De bestaande beelden tonen de aanwezigheid van drie van de vier betrokken Belgen, ze tonen de aanwezigheid van personeel van de security en de aanwezigheid van diverse autochtone zwarte vrouwen. De stelling van de tuchtraad dat de bestaande beelden de verklaringen van het hotelpersoneel eerder tegenspreken, is onbegrijpelijk. De tuchtraad motiveert deze stelling op geen enkele wijze.

De twee leden van de federale politie die ontkennen, alsook betrokkene zelf, doen dit niet op een geloofwaardige manier. Ik verwijs hierbij ook naar mijn voorstel tot zware straf. De drie verklaarden wel van niets te weten, maar uitten niet eens een opmerkenswaardige verontwaardiging over deze volgens hen toch klaarblijkelijke samenspanning tegen één van hen, door quasi het geheel van het personeel van het hotel en de security. Er kwam ook geen enkele plausibele reden naar voor waarom een dergelijke opmerkenswaardige gang van zaken tot ontstaan zou kunnen gekomen zijn, waarom de mensen van het hotel en de security zo opmerkenswaardig liegen, ook nog na meer dan vijf maanden na de feiten. Integendeel werden totaal ongeloofwaardige complottheorieën gesuggereerd, volstrekt ongemotiveerd, zoals aanvankelijk een afrekening van een bepaalde meerdere uit de hiërarchie van INP NIJS, en later nadat bleek dat er ook verklaringen uit Kinshasa bestaan, een afrekening van het geheel van het personeel van hotel en security tav INP NIJS.

Zelfs nog op de zitting van de tuchtraad poogde INP NIJS op ongeloofwaardige wijze te ontkennen dat hij omstreeks 03:30 uur 's nachts aanwezig was aan de balie van het hotel, zoals zichtbaar is op de bestaande beelden in het dossier. Betrokkene stelde dat hij al op zijn hotelkamer was, maar dat hij de volgende ochtend door de receptionist voor niets naar de balie geroepen werd en daar een vijftiental minuten gestaan heeft, met zijn arm leunend op de balie, hiermee suggererend dat de opnames van de beelden in het dossier waarop hij zichtbaar is, onder andere met zijn arm leunend op de

balie, op dat tijdstip gebeurd zijn. Hiermee geeft INP NIJS uiteindelijk dan toch impliciet toe dat hij zichtbaar is op de foto's, met zijn arm leunend op de balie. Hiermee suggereert INP NIJS opnieuw dat er een groot complot tegen hem bestaat. Zijn verhaal is opnieuw absoluut ongeloofwaardig, onafgezien nog van de tijdsaanduiding op de beelden, gelet op de foto's ook heel duidelijk zichtbaar is dat het nacht is, en geen ochtend.

De ongeloofwaardigheid van de ontkennende verklaringen van de drie personeelsleden vormt voor mij een element in de beoordeling van het geheel. Daarbij komt dat men zich gelet de context van de feitelijkheden wel heel makkelijk kan voorstellen waarom deze drie mensen allen ontkennen weet te hebben van dergelijke feiten. Dit in tegenstelling tot de moeilijke denkoefening waarom de negen personeelsleden van hotel en security zo convergerend zouden liegen.

Het is dan ook totaal onjuist dat ik zonder meer de verklaringen van de personeelsleden van het hotel en de security systematisch verkies boven de verklaringen van de personeelsleden.

Het is bijgevolg wel degelijk redelijk, en ik verwijs hierbij opnieuw naar mijn voorstel tot zware straf, om de verklaringen van de personeelsleden van het hotel en de security te verkiezen boven deze van de personeelsleden.

In haar advies onder dezelfde hoofding II. 2° B Zijn de feiten bewezen stelt de tuchtraad verder dat de geneesheer geen tweede maal werd onderhoord, en dat in ieder geval het onderzoek verder diende gevoerd te worden naar de geneesheer die ook getuige moet geweest zijn van de feiten.

Een dergelijke interpretatie door de tuchtraad lijkt mij niet correct.

Ook voor de dokter is zijn broodwinning verbonden met de zaak. Het dossier bevat reeds twee verklaringen van de geneesheer, één eigenhandige, één verhoor. Het dossier bevat ook het onderzoeksverslag waarin vermeld wordt dat de dokter niet beschikbaar was voor een (derde) bijkomende verklaring, ter confrontatie van de dokter met de toen nieuwe verklaringen uit Kinshasa. Er is dus getracht om de dokter bijkomend te verhoren, wat niet gelukt is.

In haar advies onder dezelfde hoofding II. 2° B Zijn de feiten bewezen stelt de tuchtraad verder dat de versie van betrokkene, dat zij in feite werden aangeklampt door de vrouwen die op de videobeelden te zien zijn en dat in tegenstelling tot het verleden deze vrouwen nu wel in de hal van het hotel toegelaten worden door de veiligheidsbeambten, niet nagetrokken werd.

Een dergelijke interpretatie door de tuchtraad lijkt mij niet correct.

De tuchtraad bedoelt met deze -versie van betrokkene- wellicht de versie die hij te kennen gaf op de zitting van de tuchtraad, in aanwezigheid van mijn afgevaardigde, waar INP NIJS zei dat vrouwen van lichte zeden zonder meer alom tegenwoordig zijn en toegelaten worden in de hal van het hotel, dit in tegenstelling tot het verleden. Het hotel werd hierbij door INP NIJS geschetst als een 'louche' hotel. Dit is door INP NIJS niet eerder naar voor gebracht dan op de zitting van de tuchtraad. Ik kan dan ook deze gegevens niet specifiek nagetrokken hebben.

Er blijkt echter wel uit het dossier (onderzoeksverslag CP Janssens) dat de twee grootste en meest prestigieuze hotels van Kinshasa de hotels Memling en Le Grand Hôtel zijn. Het enkele feit dat de overnachting van INP NIJS in hotel

Memling €145 gekost heeft (dossier stuk 11.2), in een land waar volgens zeggen van INP NIJS voor de tuchtraad, 30\$ een gemiddeld maandloon bedraagt, waarbij de bedenking dient gemaakt dat €145 in een westers land ook al een stevige prijs is voor een hotelovernachting, bevestigt voor mij effectief nog eens de vaststelling ter plaatse in Kinshasa van CP Janssens dat hotel Memling een prestigieus hotel is. Het beschrijven door INP NIJS van dit hotel als een ‘louche’ hotel, waar in de hal zonder meer vrouwen van lichte zeden aanwezig zijn, is in dit licht te beschouwen.

Onafgezien de waarheid van dit gegeven, heeft het mijn inziens geen invloed op de ten laste gelegde feiten, en kan het hoogstens aangegrepen worden als vergoelijking voor het bestaan van de foto's in het dossier, waarop betrokkenen klaarblijkelijk in gezelschap van vrouwen vertoeven.

In haar advies op het einde van de rubriek II. 2° B Zijn de feiten bewezen argumenteert de tuchtraad vervolgens dat gelet op het geheel van de elementen in de rubriek, er een lichte doch redelijke twijfel bestaat. Ik kan het hier onmogelijk mee eens zijn, ik verwijs naar mijn bovenstaande argumentatie. Er bestaat mijn inziens geen enkele redelijke twijfel, ook geen lichte.

De feiten zijn voor mij bewezen”.

3.16. In een laatste verweerschrift van 3 oktober 2008 repliceert de verzoeker nog dat het standpunt dat de tuchtoverheid zich niet baseert op de beschikbare beelden maar enkel op de afgelegde verklaringen om te oordelen dat de feiten bewezen zijn, geen antwoord biedt op de opwerping van de tuchtraad, dat het niet redelijk is systematisch de allesbehalve gelijklopende versies van het hotelpersoneel te verkiezen boven de verklaring ten gunste van de leden van de federale politie en de afwezigheid van enig overtuigend videobeeld. De uitleg omtrent de moeilijkheid om foto's te nemen van de beelden van de bewakingscamera is irrelevant. Indien men er in slaagt foto's te nemen van beelden van de bewakingscamera enkele minuten vóór de incidenten zich voordeden, dan lijkt er geen reden te zijn waarom men dat ook niet kon van beelden waarop de incidenten zelf te zien zouden zijn.

Volgens de verdediging kan niets worden afgeleid uit de afwezigheid van enige “opmerkenswaardige verontwaardiging” bij de getuigen van de federale politie. Het is immers gemeengoed dat in Congo het personeel van de politie en het overige personeel uit België wordt aangeklampt door vrouwen die hun diensten tegen betaling aanbieden en dat al dan niet met instemming of medewerking van het hotelpersoneel. Dat dergelijke toestanden al

wel eens leiden tot discussie geeft dan ook geen aanleiding meer tot een “opmerkenswaardige verontwaardiging” bij het politiepersoneel. Het gegeven dat zij in een meer prestigieus hotel verbleven, betekent geenszins dat die praktijk daar niet gangbaar zou zijn. Het verwijzen naar zogenaamd ongeloofwaardige complottheorieën gaat voorbij aan de bindingen die er bestaan tussen het hotelpersoneel en bepaalde overheden, werkzaam op de luchthaven van Zaventem die in dit dossier zijn betrokken.

De motivering voor het afwijken van het advies van de tuchtraad biedt volgens de verdediging geen afdoende repliek op alle voorafgaande bemerkingen en overige kritieken die in het advies zijn vervat. De motivering bevat in de meeste gevallen geen nieuwe argumenten en houdt slechts een herformulering in van het standpunt dat door de tuchtraad van de hand werd gewezen.

3.17. Op 13 oktober 2008 legt de hogere tuchtoverheid de verzoeker de zware sanctie van de tuchtschorsing van 30 dagen op. Dit is de bestreden beslissing, waarin onder meer nog als volgt wordt ingegaan op het voormelde verweerschrift van de verzoeker:

“Tegen dit voorstel hebt u op 03-10-2008 een verweerschrift opgesteld dat ik op 08-10-2008 heb ontvangen. U meldt hierin dat u graag mijn aandacht wenst te vestigen op enkele aspecten, verder geformuleerd in zes alinea’s. Ik wens hieromtrent de volgende bemerkingen te maken:

Wat alinea 1 betreft:

U stelt dat mijn standpunt geen antwoord biedt op de bemerking van de tuchtraad dat het ‘niet redelijk is om systematisch de alles behalve gelijklopende versies van het hotelpersoneel te verkiezen boven de verklaring (ten ontlaste) van de leden van de federale politie en de afwezigheid van enig overtuigend videobeeld’

Het betreffende citaat uit het advies van de tuchtraad luidt:

‘Ook lijkt het niet redelijk de, overigens alles behalve gelijklopende, versies van het hotelpersoneel, die niet alleen niet kunnen worden gestaafd door overtuigende videobeelden maar er eerder door worden tegengesproken, systematisch te verkiezen boven de verklaringen van de leden van de federale politie die ook aanwezig waren.’

Mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad biedt wel degelijk een antwoord op deze bemerking van de tuchtraad, ik citeer:

‘De tuchtraad stelt dat de verklaringen van het hotelpersoneel alles behalve gelijklopen, en dat het niet redelijk lijkt om deze verklaringen systematisch te verkiezen boven de verklaringen van de leden van de federale politie die allen ontkennen. De tuchtraad stelt dat de verklaringen van het hotelpersoneel niet alleen niet kunnen worden gestaafd door overtuigende beelden, maar er eerder door worden tegengesproken.

Een dergelijke interpretatie door de tuchtraad is niet correct.

De verklaringen van de personeelsleden van het hotel en de security lopen inderdaad niet helemaal gelijk. Moesten de verklaringen meer dan vijf maanden na de feiten gelijklopen, dan zou ik dat abnormaal vinden en beoordelen als een element ten gunste van een eventuele theorie dat de verklaringen gekunsteld zijn. De verklaringen lopen niet gelijk, maar divergeren echter ook niet, integendeel convergeren ze op natuurlijke wijze, wat normaal is en wat ik als een factor van waarheidsgetrouwheid van het geheel van deze verklaringen beoordeel. Het gaat om maar liefst negen verschillende verklaringen van personeelsleden van het hotel en van de security die allen convergeren, meer dan vijf maanden na de feiten, en daarbij de twee initiële rapporten van onmiddellijk na de feiten bevestigen. Dat deze verklaringen niet overtuigend worden gestaafd door de beschikbare beelden is een feit, maar is irrelevant, zoals ik hoger uiteenzette en toelichtte. De bestaande beelden tonen de aanwezigheid van drie van de vier betrokken Belgen, ze tonen de aanwezigheid van personeel van de security en de aanwezigheid van diverse autochtone zwarte vrouwen. De stelling van de tuchtraad dat de bestaande beelden de verklaringen van het hotelpersoneel eerder tegenspreken, is onbegrijpelijk. De tuchtraad motiveert deze stelling op geen enkele wijze.

De twee leden van de federale politie die ontkennen, alsook betrokkene zelf, doen dit niet op een geloofwaardige manier. Ik verwijs hierbij ook naar mijn voorstel tot zware straf. De drie verklaarden wel van niets te weten, maar uitten niet eens een opmerkenswaardige verontwaardiging over deze volgens hen toch klaarblijkelijke samenspanning tegen één van hen, door quasi het geheel van het personeel van het hotel en de security. Er kwam ook geen enkele plausibele reden naar voor waarom een dergelijke opmerkenswaardige gang van zaken tot ontstaan zou kunnen gekomen zijn, waarom de mensen van het hotel en de security zo opmerkenswaardig liegen, ook nog na meer dan vijf maanden na de feiten. Integendeel werden totaal ongeloofwaardige complottheorieën gesuggereerd, volstrekt ongemotiveerd, zoals aanvankelijk een afrekening van een bepaalde meerdere uit de hiërarchie van INP NIJS, en later nadat bleek dat er ook verklaringen uit Kinshasa bestaan, een afrekening van het geheel van het personeel van hotel en security tav INP NIJS.

Zelfs nog op de zitting van de tuchtraad poogde INP NIJS op ongeloofwaardige wijze te ontkennen dat hij omstreeks 03:30 uur 's nachts aanwezig was aan de balie van het hotel, zoals zichtbaar is op de bestaande beelden in het dossier. Betrokkene stelde dat hij al op zijn hotelkamer was, maar dat hij de volgende ochtend door de receptionist voor niets naar de balie

geroepen werd en daar een vijftiental minuten gestaan heeft, met zijn arm leunend op de balie, hiermee suggererend dat de opnames van de beelden in het dossier waarop hij zichtbaar is, onder andere met zijn arm leunend op de balie, op dat tijdstip gebeurd zijn. Hiermee geeft INP NIJS uiteindelijk dan toch impliciet toe dat hij zichtbaar is op de foto's, met zijn arm leunend op de balie. Hiermee suggereert INP NIJS opnieuw dat er een groot complot tegen hem bestaat. Zijn verhaal is opnieuw absoluut ongeloofwaardig, onafgezien nog van de tijdsaanduiding op de beelden, gelet op de foto's ook heel duidelijk zichtbaar is dat het nacht is, en geen ochtend.

De ongeloofwaardigheid van de ontkennende verklaringen van de drie personeelsleden vormt voor mij een element in de beoordeling van het geheel. Daarbij komt dat men zich gelet de context van de feitelijkheden wel heel makkelijk kan voorstellen waarom deze drie mensen allen ontkennen weet te hebben van dergelijke feiten. Dit in tegenstelling tot de moeilijke denkoefening waarom de negen personeelsleden van hotel en security zo convergerend zouden liegen.

Het is dan ook totaal onjuist dat ik zonder meer de verklaringen van de personeelsleden van het hotel en de security systematisch verkies boven de verklaringen van de personeelsleden.

Het is bijgevolg wel degelijk redelijk, en ik verwijs hierbij opnieuw naar mijn voorstel tot zware straf, om de verklaringen van de personeelsleden van het hotel en de security te verkiezen boven deze van de personeelsleden.'

Wat alinea 2 betreft:

U stelt dat mijn ganse uitleg omtrent de moeilijkheden om foto's van de beelden te nemen irrelevant is. U verklaart uzelf nader door te stellen dat wanneer het personeel (van het hotel) erin slaagt om enkele beelden te maken, er geen enkele reden voorhanden lijkt te zijn waarom men er niet in zou slagen meer beelden te maken, met name beelden waarop het tuchtergriep duidelijk naar voor komt.

U gaat hiermee eenvoudig voorbij aan mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad, waarin ik onder meer stel dat er zelfs te weinig geweten is om zeker te zijn dat er ooit wel beelden bestaan hebben waarop de feiten zichtbaar zijn.

U gaat bijkomend eenvoudig voorbij aan mijn argumentatie dat er allerlei redenen kunnen zijn waarom er niet meer beeldafdrukken bestaan dan deze die zich in het dossier bevinden. U stelt simpel het tegendeel, dat er geen enkele reden voorhanden lijkt te zijn, zonder dit te motiveren. Mijn uitleg omtrent het tot stand komen van de beelden is dan ook relevant.

Ik citeer uit mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad:

'De tuchtraad stelt dat er wel iets zal gebeurd zijn. Ik treed de tuchtraad bij dat er geen beelden beschikbaar zijn waarop de ten laste gelegde feiten duidelijk naar voor komen. Er bleek inderdaad ook dat het niet mogelijk was om bijkomend beeldmateriaal te bekomen, omdat de initiële beelden niet werden bijgehouden. Ik baseerde mijn bewijs van de feiten dan ook niet op de beschikbare beelden, maar op de afgelegde verklaringen.

Er is te weinig geweten waarom alleen de beeldafdrukken bestaan die in het dossier aanwezig zijn. Deze beeldafdrukken in het dossier zijn foto's die genomen werden met een digitaal fototoestel. Het zijn foto's van een beeldscherm waarop op dat moment camerabeelden afgespeeld werden. De foto's dateren van dezelfde dag 19-10-2007, een twaalf uur later dan de camerabeelden, dit is duidelijk op te maken uit de dubbele datum- uurstempels op de beelden. Gelet op de wijze waarop deze beelden gecreëerd zijn, kan men zich makkelijk voorstellen dat de situatie op dat moment niet toeliet om rechtstreeks beelden van het videomateriaal af te drukken, of anderszins beelden op gemakkelijke wijze vast te leggen. Men kan zich tevens makkelijk voorstellen dat het nemen van een zuivere foto van een beeldscherm waarop camerabeelden worden afgespeeld, niet zo vanzelfsprekend is. Men kan zich tevens makkelijk voorstellen dat het opzoeken van alle beeldmateriaal van alle camera's terzake, en het nemen van foto's ervan op deze wijze, een vorm van onderzoek is die behoorlijk tijdrovend is en die niet meteen tot de core-business van een hotel behoort, daarbij nog buiten beschouwing gelaten dat dergelijk onderzoek bezwaarlijk tot de competenties van het hotelpersoneel gerekend mag worden, hotelpersoneel dat bovendien op het moment van het nemen van deze foto's wellicht niet hetzelfde personeel was dat 12 uur daarvoor aanwezig was bij de feitelikheden. Er kunnen derhalve allerlei redenen zijn waarom er niet meer beeldafdrukken bestaan dan deze die in het dossier aanwezig zijn.

Er is bovendien zelfs te weinig geweten om te kunnen concluderen dat er met zekerheid ooit beelden bestaan hebben waarop de ten laste gelegde feiten duidelijk naar voor komen. Er kunnen diverse redenen zijn waarom er nooit beelden bestaan hebben waarop de feiten zichtbaar zijn, zoals het zich voordoen van de feiten buiten het camerabereik, of het niet ononderbroken registreren van beelden door de camera's. Het is irrelevant om bijkomend te onderzoeken of er ooit beelden hebben bestaan van het incident of niet, gelet de aanvankelijke opnames niet werden bijgehouden.'

Wat alinea 3 betreft:

U stelt dat uit de afwezigheid van enige 'opmerkenswaardige verontwaardiging' bij de getuigen van de federale politie geenszins kan worden afgeleid dat hun getuigenissen minder geloofwaardig zouden zijn.

U refereert hiermee buiten de context en zeer onvolledig naar woorden uit mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad, en suggereert hiermee dat ik de hier door u gestelde stelling zelf gesteld heb, wat fout is. Ik citeer:

'De twee leden van de federale politie die ontkennen, alsook betrokkene zelf, doen dit niet op een geloofwaardige manier. Ik verwijs hierbij ook naar mijn voorstel tot zware straf. De drie verklaarden wel van niets te weten, maar uitten niet eens een opmerkenswaardige verontwaardiging over deze volgens hen toch klaarblijkelijke samenspanning tegen één van hen, door quasi het geheel van het personeel van het hotel en de security. Er kwam ook geen enkele plausibele reden naar voor waarom een dergelijke opmerkenswaardige gang van zaken tot ontstaan zou kunnen gekomen zijn, waarom de mensen van het hotel en de security zo opmerkenswaardig liegen, ook nog na meer dan vijf

maanden na de feiten. Integendeel werden totaal ongeloofwaardige complottheorieën gesuggereerd, volstrekt ongemotiveerd, zoals aanvankelijk een afrekening van een bepaalde meerdere uit de hiërarchie van INP NIJS, en later nadat bleek dat er ook verklaringen uit Kinshasa bestaan, een afrekening van het geheel van het personeel van hotel en security tav INP NIJS.'

Verder in deze alinea stelt u dat eenieder die vertrouwd is met repatriëringen naar 'dergelijke' bestemmingen, de totaal verschillende geplogenheden kent die er in 'die' landen bestaan inzonderheid in de omgang met personen vanuit Europa.

Uw stelling is voor uw rekening, en doet mijn inziens uitsluitend terzake in de zin dat volgens uw stelling onder meer INP Guy NIJS zeker de geplogenheden kent die er in Kinshasa bestaan inzonderheid de omgang met personen vanuit Europa.

Verder in deze alinea stelt u dat het dan ook gemeengoed is dat het personeel van de politie en het overige personeel uit België wordt aangeklampt door vrouwen die hun diensten tegen betaling aanbieden en dat al dan niet met instemming of medewerking van het hotelpersoneel. U stelt dat dergelijke toestanden al wel eens leiden tot discussie en dat dit dan ook niet meer leidt tot 'opmerkenswaardige verontwaardiging' bij het personeel vertrouwd met dergelijke problematiek in de marge van de repatriëringen.

Hier refereert u opnieuw totaal buiten de context, zeer onvolledig en ronduit foutief naar de woorden 'opmerkenswaardige verontwaardiging'. Uit mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad blijkt duidelijk (zie ook bovenstaand citaat) dat deze woorden betrekking hebben op het gebrek aan verontwaardiging naar aanleiding van de klaarblijkelijke samenspanning tegen één van de personeelsleden van de federale politie, door quasi het geheel van het personeel van het hotel en de security.

Gelet uw eerdere referte in dezelfde alinea naar deze woorden 'opmerkenswaardige verontwaardiging', en gelet ik u méér intelligentie toedicht, veronderstel ik dat dit kadert in een verdedigingstechniek van het optrekken van een rookgordijn.

Verder in deze alinea stelt u dat het gegeven dat het personeel in meer prestigieuze hotels verbleef geenszins betekent dat die praktijken daar niet gangbaar zijn.

Uw stelling is irrelevant. U suggereert hiermee bovendien opnieuw dat ik uw stelling zou hebben aangenomen, wat niet het geval is. Ik citeer nogmaals uit mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad:

'INP NIJS zei dat vrouwen van lichte zeden zonder meer alom tegenwoordig zijn en toegelaten worden in de hal van het hotel, dit in tegenstelling tot het verleden. Het hotel werd hierbij door INP NIJS geschetst als een 'louche' hotel. Dit is door INP NIJS niet eerder naar voor gebracht dan op de zitting van de tuchtraad. Ik kan dan ook deze gegevens niet specifiek nagetrokken hebben.

Er blijkt echter wel uit het dossier (onderzoeksverslag CP Janssens) dat de twee grootste en meest prestigieuze hotels van Kinshasa de hotels Memling en Le Grand Hotel zijn. Het enkele feit dat de overnachting van INP NIJS in hotel

Memling €145 gekost heeft (dossier stuk 11.2), in een land waar volgens zeggen van INP NIJS voor de tuchtraad, 30\$ een gemiddeld maandloon bedraagt, waarbij de bedenking dient gemaakt dat €145 in een westers land ook al een stevige prijs is voor een hotelovernachting, bevestigt voor mij effectief nog eens de vaststelling ter plaatse in Kinshasa van CP Janssens dat hotel Memling een prestigieus hotel is. Het beschrijven door INP NIJS van dit hotel als een ‘louche’ hotel, waar in de hal zonder meer vrouwen van lichte zeden aanwezig zijn, is in dit licht te beschouwen.

Onafgezien de waarheid van dit gegeven, heeft het mijn inziens geen invloed op de ten laste gelegde feiten, en kan het hoogstens aangegrepen worden als vergoelijking voor het bestaan van de foto's in het dossier, waarop betrokkenen klaarblijkelijk in gezelschap van vrouwen vertoeven.'

Wat alinea 4 betreft:

U stelt dat het verwijzen naar zogenaamde ongeloofwaardige complottheorieën voorbij gaat aan de aanwijzingen die het verweerschrift voor de tuchtraad bevat inzake de bindingen die er bestaan tussen de hotelketen en zijn personeelsleden en bepaalde overheden werkzaam op de luchthaven van Zaventem die in dit dossier zijn tussengekomen. De diensten van de algemene inspectie hebben hieromtrent volgens u een onderzoek gevoerd, maar wensten daar volgens u ter zitting geen verdere toelichting meer over te verstrekken.

Verder stelt u dat de overheid hieromtrent ook geen verder onderzoek gevoerd heeft maar wel stelt dat dit toch ongeloofwaardig is.

Hiermee stelt u dat de complottheorieën in kwestie wel degelijk geloofwaardig moeten genomen worden, om reden van het volgens u bestaan van ‘aanwijzingen’ inzake ‘bindingen’ tussen het hotel in Kinshasa en ‘overheden’ op de luchthaven te Zaventem. De ‘aanwijzingen’ zouden te vinden zijn in uw verweerschrift ingediend voor de tuchtraad. U laat na deze zogenaamde aanwijzingen met naam en toenaam te vermelden. Ik vind geen dergelijke aanwijzingen in uw verweerschrift. U gaat eraan voorbij dat de complottheorieën in kwestie niet eens concreet zijn, zelfs niet hypothetisch concreet, omdat ze door u enkel en alleen gesuggereerd werden, in vage en niet gemotiveerde bewoordingen, u hebt ze nooit geconcretiseerd, ook hier en nu niet.

Het feit dat u de door u gesuggereerde vage complottheorieën niet concretiseert, en thans probeert extra geloofwaardigheid te geven aan uw voorgaande vage suggesties door middel van het verwijzen naar nog vagere zaken in nog vagere termen, doet u niet aan geloofwaardigheid winnen. Zoals bij uw alinea 3, veronderstel ik opnieuw dat dit kadert in een verdedigingstechniek van het optrekken van een rookgordijn.

Verder verwijst u naar ‘een onderzoek’ dat de diensten van de algemene inspectie gevoerd hebben naar uw in vage termen benoemde ‘aanwijzingen’ inzake ‘bindingen’. Dit zijn opnieuw onduidelijke bewoordingen, op vage manier verwijzend naar andere vage bewoordingen. Ik ben in elk geval niet op de hoogte van een dergelijk onderzoek.

In uw verweerschrift voor de tuchtraad vermeldt u iets specifieker een door u bedoeld onderzoek van de algemene inspectie. U verwijst er naar ‘een administratief onderzoek gevoerd door het AIG naar aanleiding van informatie

over wanpraktijken en of disfuncties tijdens het uitvoeren van repatriëringsopdrachten naar bepaalde landen'. Het ontgaat mij, hoe het verwijzen zonder meer naar het bestaan van dergelijk onderzoek uit het verleden door de diensten van de algemene inspectie naar wanpraktijken tijdens repatriëringen, gebruikt kan worden ter verdediging in een actuele zaak van wanpraktijken tijdens een repatriëring.

Ik heb noch aanwijzingen, noch de vraag ontvangen, ook niet van u, om enig onderzoek te voeren in verband met gelijk welk onderzoek uit het verleden van de algemene inspectie. U motiveert op geen enkele manier het desgevallend betrekken van een dergelijk onderzoek in huidige tuchtzaak.

Wat alinea 5 betreft:

U stelt in deze alinea dat de motivering waarmee ik de intentie heb om af te wijken van het advies van de tuchtraad, geen afdoende repliek biedt op alle voorgaande bemerkingen en op de overige kritieken vervat in het advies van de tuchtraad.

Uw stelling is voor uw rekening. Mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad biedt wel degelijk een antwoord op alle bemerkingen van de tuchtraad, zonder uitzondering. Ook in huidige document antwoord ik op alle bemerkingen van uwentwege, al dan niet gemotiveerd, al dan niet concreet, al dan niet binnen de context, al dan niet volledig geformuleerd.

U stelt dat de aangevoerde argumenten daarentegen in de meeste gevallen geen nieuwe elementen bevatten en een herformulering inhouden van het standpunt van de overheid dat door de tuchtraad van de hand werd gewezen en al uitvoerig werd weerlegd in de voorgaande verweerschriften.

Uw stelling is opnieuw voor uw rekening. De tuchtraad heeft [zijn] advies gegeven, een advies dat ik punt per punt besproken heb, en waarvan ik aldus op uitgebreid gemotiveerde wijze wens af te wijken. Moest mijn standpunt uitvoerig weerlegd geweest zijn in vorige verweerschriften of op gelijk welke andere wijze, dan zou dit mijn intentie gewijzigd hebben.

U stelt dat op die wijze de overheid niet beantwoordt aan de bijzondere motiveringsplicht opgelegd door art. 54 van de tuchtwet bij gebrek aan afdoende motivering.

Ik voldoe ruim aan mijn motiveringsplicht. Het volstaat niet om eenvoudigweg beweringen te uiten. U laat na om concreet aan te duiden waar mijn motivering zou falen, waardoor uw eigen vage bewering zelf elke motivatie mankeert.

Wat alinea 6 betreft:

U stelt in deze besluitende alinea dat de overheid expliciet herhaalt de verklaringen van het hotelpersoneel te verkiezen boven alle elementen à décharge. Deze elementen à décharge zijn volgens u de verklaringen van het personeel uit België en de videobeelden die geen incidenten tonen.

Verder in deze alinea stelt u dat de argumenten om de elementen à décharge terzijde te schuiven ontegensprekelijk onredelijk zijn en falen naar recht omdat ze geen blijk geven van een zorgvuldige besluitvorming.

Ik citeer terzake nogmaals enkele deeltjes uit mijn uitgebreid gemotiveerde intentie om af te wijken van het advies van de tuchtraad:

‘De ongeloofwaardigheid van de ontkennende verklaringen van de drie personeelsleden vormt voor mij een element in de beoordeling van het geheel.’

en

‘Zelfs nog op de zitting van de tuchtraad poogde INP NIJS op ongeloofwaardige wijze te ontkennen dat hij omstreeks 03:30 uur ’s nachts aanwezig was aan de balie van het hotel, zoals zichtbaar is op de bestaande beelden in het dossier. Betrokkene stelde dat hij al op zijn hotelkamer was, maar dat hij de volgende ochtend door de receptionist voor niets naar de balie geroepen werd en daar een vijftiental minuten gestaan heeft, met zijn arm leunend op de balie, hiermee suggererend dat de opnames van de beelden in het dossier waarop hij zichtbaar is, onder andere met zijn arm leunend op de balie, op dat tijdstip gebeurd zijn. Hiermee geeft INP NIJS uiteindelijk dan toch impliciet toe dat hij zichtbaar is op de foto’s, met zijn arm leunend op de balie. Hiermee suggereert INP NIJS opnieuw dat er een groot complot tegen hem bestaat. Zijn verhaal is opnieuw absoluut ongeloofwaardig, onafgezien nog van de tijdsaanduiding op de beelden, gelet op de foto’s ook heel duidelijk zichtbaar is dat het nacht is, en geen ochtend.’

en

‘De tuchtraad stelt dat er wel iets zal gebeurd zijn. Ik treed de tuchtraad bij dat er geen beelden beschikbaar zijn waarop de ten laste gelegde feiten duidelijk naar voor komen. Er bleek inderdaad ook dat het niet mogelijk was om bijkomend beeldmateriaal te bekomen, omdat de initiële beelden niet werden bijgehouden. Ik baseerde mijn bewijs van de feiten dan ook niet op de beschikbare beelden, maar op de afgelegde verklaringen.’

en

‘Het is niet zo dat de ten laste gelegde feiten niet gebeurd zijn omdat er thans geen beelden van bestaan.’

Uw interpretatie en uw stellingen zijn voor uw rekening. Ik heb zonder meer nooit gesteld de verklaringen van het hotelpersoneel te verkiezen boven alle elementen à décharge. U verwijst mogelijk naar mijn motivatie om af te wijken van het advies van de tuchtraad, waarin ik echter juist uitgebreid motiveer dat het totaal onjuist is dat ik zonder meer de verklaringen van de personeelsleden van het hotel en de security systematisch verkies boven de verklaringen van de personeelsleden. Het is ook niet door eenvoudig te stellen dat bepaalde zaken elementen à décharge zijn, zoals u thans doet, dat dit daardoor waarheid wordt. Ik schuif dan ook geen elementen à décharge opzij, zoals u hier impliciet stelt. Eens te meer daarentegen is dit een niet-gemotiveerde en niet-concrete impliciete suggestieve uitlating van uwentwege, die ik niet anders kan zien dan opnieuw in het kader van een verdedigingstechniek van het optrekken van een rookgordijn.

Mijn argumentatie is niet ontegensprekelijk onredelijk, mijn besluitvorming geeft alle blijk van zorgvuldigheid en doet het recht alle eer aan”.

De feiten en hun beoordeling, alsook de argumentatie omtrent de zwaarte van de tuchtstraf worden op dezelfde wijze gemotiveerd als in het inleidend tuchtverslag.

#### *IV. Onderzoek van de middelen*

##### *A. Eerste middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

4. In een eerste middel wordt de schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht, de rechten van verdediging en de plicht tot objectiviteit.

De verzoeker stelt dat het doel van het voorafgaand onderzoek er in bestaat een volledig en objectief relaas te geven van de feiten en de omstandigheden, zodat de tuchtoverheid in staat wordt gesteld om met kennis van zaken te beslissen over de opportuniteit van een eventuele tuchtvordering. Indien het voorafgaand onderzoek niet op een onpartijdige wijze wordt gevoerd, brengt dat de bewijswaarde van de onderzoeksgegevens in het gedrang. Deze finaliteit vereist dat de vooronderzoeker objectief optreedt en onderzoekt ten laste en ten gunste van de betrokkene. Die objectiviteit is niet gewaarborgd indien de vooronderzoeker zelf uiting geeft aan zijn persoonlijke visie omtrent de dossiergegevens en de gewenste afloop van de procedure. In dit geval is er geen sprake van een objectief vooronderzoek.

In de eerste plaats werden er verschillende voorafgaande onderzoekers aangesteld. In de tweede plaats blijkt duidelijk de subjectieve houding van CP Carpentier ten aanzien van de verhoorden. Dit blijkt uit het gegeven dat hij zich bij de general manager van het hotel verontschuldigt voor de feiten. Bovendien gaf hij reeds bij zijn verhoren en bij het stellen van onderzoeksdaden te kennen dat hij de verklaringen van de verzoeker niet geloofwaardig achtte. Ook CP Janssens legt woorden in de mond van degenen die

hij verhoorde om aldus de indruk van de schuld van de verzoeker te kunnen versterken. Zo suggereerde hij de getuige Matumba bepaalde verklaringen. Daardoor gaf hij ontegensprekelijk aan dat hij ervan overtuigd is dat de feiten zijn gebeurd, zonder daarbij rekening te houden met de verklaring van de betrokken getuige.

De volledige tuchtprocedure is op onherstelbare wijze in het gedrang gebracht door de schijn van partijdigheid die aan de volledige feitenvinding kleeft. De hogere tuchtoverheid hanteert in haar motivatie immers het onderzoeksverslag van de vooringenomen onderzoeker.

5. De verzoeker voegt daar in zijn memorie van wederantwoord nog aan toe dat de vaststellingen en uitlatingen van CP Carpentier in het dossier zijn gebleven, ondanks de latere intrekking van zijn aanstelling als voorafgaand onderzoeker. Die vaststellingen en uitlatingen werden aldus meegenomen in de beoordeling die heeft geleid tot de bestreden beslissing.

6. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker geen nieuwe elementen aan zijn argumentatie toe.

### *Beoordeling*

7. De verzoeker gaat er in zijn betoog aan voorbij dat het voorafgaand onderzoek niet behoort tot de eigenlijke tuchtvordering, maar dat het ertoe strekt om de tuchtoverheid op de hoogte te brengen van alle gegevens opdat de tuchtoverheid met kennis van zaken kan beslissen over de opportuniteit van een tuchtvordering. Bij het nemen van die beslissing zal de tuchtoverheid evenwel de waarde beoordelen van wat haar voorgelegd wordt en daar de gepaste gevolgen aan verbinden. Daarbij zal de tuchtoverheid ook de bewijswaarde beoordelen van de gegevens die haar werden voorgelegd, waarbij zij rekening kan houden met een eventueel gebrek aan objectiviteit van de voorafgaande onderzoekers. In de loop van de tuchtprocedure heeft de verzoeker dan de

mogelijkheid om die beoordeling van de gegevens in het inleidend tuchtverslag te betwisten. De verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de bewijsgaring bekritisieren die gebeurd is in een fase die voorafgaat aan de tuchtprocedure.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

### *B. Tweede middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

8. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoeker argumenteert dat de hogere tuchtoverheid zich heeft gebaseerd op feiten die niet bewezen zijn, terwijl zij het bewijs op een zorgvuldige wijze moet aanbrengen en beoordelen, alvorens de verzoeker schuldig te verklaren. Zij kan zich daarbij niet laten beïnvloeden door tegenstrijdige verklaringen en niet bewezen beweringen.

Het eerste spoor van de feiten is de verklaring van de night auditor, opgesteld om 03.40 uur, waarin wordt gesteld dat de verzoeker samen met zijn collega van de federale politie met vijf meisjes naar zijn kamer wilde gaan. De camerabeelden tonen de betrokkene als hij om 03.27 uur het hotel binnenkomt. Ze tonen hem eveneens als hij om 03.29 uur aan de balie van het hotel staat. Om 03.34 uur staat hij nog altijd in ongeveer dezelfde houding aan de balie. Op geen enkele van de voorgelegde foto's is enig element te bespeuren dat wijst op opwinding, op enig twistgesprek, op het gooien van een balpen of op een poging om op de balie te klimmen en de receptionist aan te vallen. De collega's van de verzoeker en de geneesheer die eveneens deel uitmaakte van de groep die om 03.27 uur het hotel is binnengekomen hebben van de feiten niets opgemerkt, terwijl zij volgens het hotelpersoneel de verzoeker vergezelden en zelfs zijn tussengekomen om hem te kalmeren. De verklaringen van het hotelpersoneel zijn

allesbehalve gelijklopend. Het is zeer onwaarschijnlijk dat van al de beweerde opschudding niets op de videobeelden terug te vinden is. Er zal wel iets gebeurd zijn, maar er is duidelijk niet meer te achterhalen wat er precies is gebeurd.

Het lijkt niet redelijk de allesbehalve gelijklopende versies van het hotelpersoneel, die niet alleen niet kunnen worden gestaafd door overtuigende videobeelden maar er zelfs veeleer door worden tegengesproken, systematisch te verkiezen boven de verklaringen van de leden van de federale politie die ook aanwezig waren. In ieder geval moest het onderzoek verder worden gevoerd naar de geneesheer, die ook getuige moet zijn geweest van de feiten. De feitenversie van de verzoeker, die inhoudt dat zij werden aangeklampt door de vrouwen die op de videobeelden te zien zijn en dat, in tegenstelling tot het verleden, deze vrouwen in de hal van het hotel toegelaten werden door de veiligheidsdiensten, werd niet nagetrokken. De verwerende partij geeft nergens op afdoende wijze aan waarom de verklaringen van het hotelpersoneel zwaarder zouden wegen dan deze van de collega's Pascariello en Van Hulle en van dokter De Roeck. De hogere tuchtoverheid legt de analyse van de feiten, zoals vervat in het advies van de tuchtraad, zonder meer naast zich neer.

9. In zijn memorie van wederantwoord voegt de verzoeker daar nog aan toe dat de argumentatie in het advies van de inspecteur-generaal geen afbreuk doet aan de pertinentie van zijn kritiek, nu dat advies door de tuchtraad werd beoordeeld, die eveneens tot de vaststelling kwam dat de feiten niet naar behoren waren bewezen.

10. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat het gegeven dat de Raad van State in deze zaak niet als rechter in hoger beroep optreedt, niet wegneemt dat de feiten ten gronde zeer gedetailleerd werden beoordeeld door de tuchtraad, die tot de conclusie kwam dat er twijfel bestaat over de toedracht van de feiten.

## *Beoordeling*

11. Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist onder meer dat het bestuur een beslissing op een zorgvuldige wijze voorbereidt. Elke beslissing moet steunen op een correcte feitenvinding.

De Raad van State beschikt op het vlak van het bewijs van de feiten slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid, in die zin dat hij niet in de plaats van het bestuur kan beslissen of de feitelijke gegevens waarop het bestuur zich baseert afdoende bewezen zijn, maar dat hij enkel kan nagaan of het bestuur, met de gegevens die het voorlagen, in redelijkheid de feiten voor bewezen kon houden. De betrokken overheid oordeelt voorts discretionair of handelingen van haar personeelsleden tuchtrechtelijk moeten worden bestraft.

Het advies van de tuchtraad is een belangrijk gegeven in de totstandkoming van een besluit waarbij een tuchtstraf wordt opgelegd. Omdat het advies van de tuchtraad van 27 augustus 2008 in wezen betrekking heeft op de feitenvinding en aangezien in de beslissing van 23 september 2008 en in de bestreden beslissing die feitenvinding anders wordt beoordeeld en gemotiveerd dan in het advies van de tuchtraad, kan de beoordeling van de kritiek van de verzoeker worden toegespitst op de wijze waarop de bedenkingen van de tuchtraad worden weerlegd en de feiten in weerwil van dat advies voldoende bewezen worden geacht. Daarbij moet meer bepaald blijken dat de hogere tuchtoverheid voldoende argumenten kon aanvoeren om haar beoordeling van de feiten in redelijkheid aannemelijk te maken.

12. De tuchtraad baseerde zich in zijn advies van 27 augustus 2008 voornamelijk op de volgende elementen:

- de collega's en de geneesheer die eveneens deel uitmaakte van de groep die om 03.27 uur het hotel is binnengekomen, hebben niets gemerkt van de feiten die door het hotelpersoneel werdenesignaleerd;
- de verklaringen van het hotelpersoneel zijn allesbehalve gelijklopend;

- van het beweerde toeglimmen en het handgemeen met het veiligheidspersoneel is niets te merken op de beelden van de veiligheidscamera's terwijl het zeer onwaarschijnlijk is dat van al de beweerde opschudding niets op de videobeelden terug te vinden is;
- het is dan ook niet redelijk de versies van het hotelpersoneel die niet door videobeelden worden gestaafd maar er veeleer door worden tegengesproken, systematisch te verkiezen boven de verklaringen van de leden van de federale politie die ook aanwezig waren;
- het onderzoek had verder gevoerd moeten worden naar de geneesheer die ook getuige moet zijn geweest van de feiten, terwijl de versie van de betrokkene dat zij werden aangeklampt door de vrouwen die op de beelden te zien zijn en dat in tegenstelling tot vroeger deze vrouwen in de hal van het hotel worden toegelaten door de veiligheidsbeambten, niet werd nagetrokken.

In de beslissing van 23 september 2008 en in de bestreden beslissing worden verscheidene redenen aangehaald om in afwijking van het advies van de tuchtraad toch de feiten bewezen te achten, die samengevat kunnen worden als volgt:

- De tuchtoverheid beschikt inderdaad over geen beelden waarop het incident voorkomt. Er kunnen evenwel allerlei redenen zijn waarom dat zo is. De tuchtoverheid heeft zich dan ook niet gebaseerd op die beelden, maar wel op de verklaringen van het hotelpersoneel en op de weinig betrouwbare ontkenningen van de betrokkenen. De verklaringen van het hotelpersoneel zijn niet helemaal gelijklopend, wat gezien de tijd die er verlopen was sinds de feiten niet abnormaal is; het tegendeel ware eerder abnormaal. Die verklaringen convergeren wel en bevestigen de verslagen die onmiddellijk na de feiten werden opgesteld. De beelden tonen geen incident, maar wel de aanwezigheid van drie van de vier betrokken Belgen, van security-personeel en van verscheidene Afrikaanse vrouwen in de hal van het hotel. De ontkenningen van de betrokkenen zijn daarbij niet geloofwaardig. Zij beweren van niets te weten, maar zijn niet eens verontwaardigd over wat volgens hen toch een samenzwering is tegen één van hen. De complottheorieën die zij ontwikkelen

met betrekking tot het gedrag van het hotelpersoneel zijn totaal ongeloofwaardig. Dit is ook het geval voor het verhaal van de betrokkene dat hij de volgende morgen met een drogreden naar de balie werd geroepen, dat hij daar enige tijd moest wachten en dat de foto's op dat tijdstip zouden zijn genomen. Overigens zou de verzoeker daarmee dan wel impliciet toegeven dat hij op de foto's zichtbaar is. Daarbij kan men zich wel een goede reden voorstellen waarom de betrokken politiemensen ontkennen, terwijl het veel moeilijker is een reden te vinden waarom de negen personeelsleden van het hotel en van de security zo convergerend zouden liegen.

- Men heeft geprobeerd de dokter nogmaals te verhoren maar hij kon zich niet vrijmaken en kon daartoe ook niet worden gedwongen, aangezien hij geen personeelslid is van de politie.
- Het is pas op de zitting van de tuchtraad dat de verzoeker stelde dat de securitydiensten van het hotel nu vrouwen van lichte zeden toelieten in de hal terwijl dat voorheen niet zo was, hetgeen moeilijk door de tuchtoverheid kan worden nagevolgd. Daarbij is de betiteling van hotel Memling als een louche hotel niet aanvaardbaar.

13. Wat het bewijs van de feiten betreft, zijn er in deze zaak twee belangrijke elementen te onderscheiden. In de eerste plaats spreken de verklaringen van het hotelpersoneel enerzijds en van de teamleden anderzijds elkaar tegen. In de tweede plaats zijn er ondanks de foto's van de bewakingscamera's geen beelden van het beweerde incident.

De verwerende partij stelt niet ten onrechte dat er redenen kunnen zijn waarom er geen beelden zijn van het incident zelf. Er kan niet worden uitgesloten dat de feiten zich buiten het bereik van de camera hebben afgespeeld. Anderzijds wordt ook in het advies van de tuchtraad niet betwist dat de betrokken teamleden herkenbaar zijn op de beelden en wordt zelfs uitdrukkelijk vermeld dat de verzoeker herkenbaar is. In dat geval zouden de betrokken teamleden niet, in tegenstelling tot wat zij beweerden, onmiddellijk naar hun kamer zijn gegaan toen zij rond drie uur terug binnenkwamen in het

hotel. Hierdoor ontstaat twijfel omtrent het waarheidsgehalte van de verklaringen van de betrokken teamleden.

Het standpunt van de verwerende partij dat de getuigenverklaringen van de personeelsleden van het hotel weliswaar niet volledig gelijklopend zijn maar wel convergerend, is niet onredelijk. Met betrekking tot de essentie van de zaak zijn deze verklaringen wel degelijk gelijklopend, namelijk dat er een betwisting was omtrent het meenemen van één of meer vrouwen naar de hotelkamer van de verzoeker en dat het de verzoeker was die belasterende taal gebruikte en op de balie probeerde te klimmen om de receptionist te raken.

De verwerende partij overweegt eveneens niet ten onrechte dat de verklaring van de verzoeker voor de belastende verklaringen van het hotelpersoneel niet overtuigend is. Zij vermocht aan te nemen dat het gegeven dat er een klein incident zou zijn geweest bij de aankomst van de verzoeker in het hotel in verband met de (terechte) weigering van de verzoeker om zijn Visa-kaart te overhandigen, alsook het gegeven dat de verzoeker vroeger het slachtoffer zou zijn geweest van fraude met zijn Visa-kaart in het betrokken hotel, niet volstaan om de geloofwaardigheid te ondermijnen van het hotelpersoneel dat er op het moment van de feiten werkte. Dat de verwerende partij daardoor meer geloof hechtte aan de verklaringen van het hotelpersoneel dan aan de ontkenningen van de verzoeker en de andere teamleden, is niet kennelijk onredelijk.

Dat de tuchtraad, die, anders dan de Raad van State, een volledig eigen beoordeling van de feiten kan maken, daar anders over oordeelde en stelde dat er een lichte twijfel was die in het voordeel van de verzoeker werd uitgelegd, betekent nog niet dat de beoordeling door de verwerende partij verkeerd of kennelijk onredelijk was.

Uit het voorgaande blijkt dat de hogere tuchtoverheid op basis van de gegevens in het dossier de feiten naar recht en redelijkheid voor bewezen mocht beschouwen.

### *C. Derde en vierde middel*

#### *Uiteenzetting van de middelen*

14. In een derde middel wordt de schending aangevoerd van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in de artikelen 38sexies en 54 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten.

De verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de motieven moet bevatten waarop ze steunt en dat die motieven afdoend moeten zijn. De motiveringsplicht is strenger naarmate de sanctie die wordt opgelegd zwaarder is. Aangezien in dit geval één van de zwaarste tuchtstraffen wordt opgelegd, moet een precieze en nauwkeurige motivering voorliggen. De motivering is in dit geval niet afdoende omdat de hogere tuchtoverheid argumenten blijft aanhalen die door het onderzoek zijn onderuit gehaald en omdat zij niet antwoordt op de argumentatie van de verzoeker en van de tuchtraad, meer bepaald rond het bewezen zijn van de feiten.

De tuchtraad merkte op dat het niet redelijk is om systematisch de allesbehalve gelijklopende versies van het hotelpersoneel te verkiezen boven de verklaring van de leden van de federale politie, mede gelet op de afwezigheid van enig overtuigend videobeeld. Daarop antwoordt de tuchtoverheid op onvoldoende wijze. Ze stelt vooreerst zelf vast dat de verklaringen van het personeel niet helemaal gelijklopend zijn, maar dat het normaal is dat de verklaringen tegenstrijdig en divergent zijn, gelet op het aantal en op het feit dat er negen maanden zijn verlopen tussen de feiten en de verklaringen. Ook het

gegeven dat de beweringen van de personeelsleden in strijd zijn met de beschikbare beelden, is volgens de tuchtoverheid irrelevant. De tuchtoverheid laat zich aldus niet leiden door bewezen feiten, maar veeleer door haar innerlijke overtuiging.

De tuchtrechtelijke overheid beging een zware fout door in de bestreden beslissing te stellen dat niet zeker is of er wel beelden bestaan hebben waarop de feiten zichtbaar zijn. Van in het begin van de procedure werd de verzoeker immers door de voorafgaande onderzoeker afgedreigd met de mededeling dat er beelden waren van schuldig gedrag. Wanneer de overheid nu stelt dat niet vaststaat of er wel beelden van bestaan, is er sprake van een tegenstrijdige motivering.

De motivering biedt ook geen afdoende repliek op alle bemerkingen van de verzoeker in zijn verweerschrift van 3 oktober 2008 en evenmin op de kritiek in het advies van de tuchtraad. Er worden doorgaans geen nieuwe argumenten verstrekt. Het standpunt dat voorheen door de tuchtraad al werd afgewezen, wordt enkel geherformuleerd.

15. In een vierde middel wordt de schending aangevoerd van de motiveringsplicht, wegens schending van artikel 55 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden van de politiediensten en wegens schending van het redelijkheidsbeginsel.

De verzoeker stelt dat de verwerende partij niet heeft geantwoord op de argumenten die door de tuchtraad naar voor werden gebracht en dat zij geen deugdelijke redenen opgeeft om af te wijken van het advies van de tuchtraad. Aangezien formeel niet wordt geantwoord op enkele zeer pertinente opmerkingen van de tuchtraad en omdat ook materieel andere opmerkingen op een absoluut incorrecte wijze worden beantwoord, is de motiveringsplicht geschonden. De verzoeker verwijst in dit verband tevens naar zijn uiteenzetting in het derde middel.

16. In zijn memorie van wederantwoord stelt de verzoeker met betrekking tot het derde middel nog dat de straf niet afdoende is gemotiveerd omdat de tuchtoverheid zich steunt op niet bewezen feiten. Hij herhaalt dat de tuchtoverheid geen enkele reden heeft om meer geloof te hechten aan de verklaringen van het hotelpersoneel dan aan deze van de leden van de federale politie. Vermits er geen beelden zijn die de feiten bewijzen en aangezien de afgelegde verklaringen elkaar tegenspreken, moest worden geoordeeld dat de feiten niet bewezen zijn. Louter stellen dat men het niet eens is met de zienswijze daaromtrent in het advies van de tuchtraad, volstaat uiteraard niet.

Met betrekking tot het vierde middel merkt de verzoeker nog op dat de verwerende partij als motivering van haar beslissing om af te wijken van het advies van de tuchtraad haar vroegere argumentatie herhaalt en geen enkel nieuw argument aanhaalt.

17. In zijn laatste memorie voegt de verzoeker geen nieuwe elementen aan zijn argumentatie toe.

### *Beoordeling*

18. De formele motiveringsplicht houdt in dat in de akte zelf de motieven moeten worden opgenomen waarop ze steunt. De motivering moet ook afdoende zijn, wat betekent dat ze de betrokkenen in staat moet stellen de redenen te kennen die de overheid tot haar beslissing hebben gebracht op een dergelijke wijze dat het hen mogelijk is met kennis van zaken te besluiten of het zinvol is er de hen ter beschikking staande rechtsmiddelen tegen aan te wenden.

Overeenkomstig artikel 38sexies van de wet van 13 mei 1999 moet een voorstel om één van de zware tuchtstraffen uit te spreken formeel gemotiveerd worden. Artikel 54 van dezelfde wet bepaalt meer specifiek dat wanneer de hogere tuchtoverheid wenst af te wijken van het advies van de tuchtraad, zij de redenen hiertoe moet aangeven.

19. De verwerende partij gaat in de beslissing van 23 september 2008, waarmee zij afwijkt van het advies van de tuchtraad, uitvoerig in op de verscheidene argumenten die de tuchtraad hanteerde en geeft de motieven weer waarom zij de feiten toch bewezen acht. In de bestreden beslissing antwoordt de verwerende partij daarenboven op elk van de argumenten die de verzoeker in zijn laatste verweerschrift had aangevoerd. Aldus heeft zij in deze twee beslissingen uitdrukkelijk uiteengezet op grond van welke feitelijke elementen en aan de hand van welke redenen zij tot haar beslissing is gekomen, derwijze dat de verzoeker op voldoende wijze en met kennis van zaken kan uitmaken of hij tegen de beslissing een beroep zal instellen of niet. Er is aldus voldaan aan de formele motiveringsplicht. Of die motieven al dan niet correct zijn, kan enkel worden beoordeeld binnen het kader van de materiële motiveringsplicht, waarvan de schending niet in het derde middel wordt aangevoerd, maar in het vierde middel, dat hierna wordt beoordeeld.

Dit is eveneens het geval voor de argumentatie van de verzoeker dat de motivering geen afdoende antwoord biedt op de bezwaren in zijn verweerschrift van 3 oktober 2008 en op de overwegingen in het advies van de tuchtraad. De kritiek dat ter zake enkel het standpunt wordt herhaald dat voorheen reeds door de tuchtraad was weerlegd, heeft betrekking op de inhoud van de motivering van de bestreden beslissing en niet op de formele motiveringsplicht.

Uit het voorstel van 28 mei 2008 tot het opleggen van een zware tuchtstraf, uit de beslissing van 23 september 2008 om af te wijken van het advies van de tuchtraad, alsook uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de hogere tuchtoverheid uitvoerig en in detail is ingegaan op de argumentatie van de verzoeker en van de tuchtraad. Voorts houdt de formele motiveringsplicht niet in dat er op alle argumenten moet worden geantwoord die door de betrokkene in de loop van de administratieve procedure werden aangevoerd. Het volstaat dat in de bestreden beslissing de argumenten worden weergegeven die de beslissing ondersteunen om een tuchtstraf op te leggen, hetgeen in dit geval is gebeurd.

20. De verplichting voor de hogere tuchtoverheid om de redenen aan te geven waarom zij wenst af te wijken van het advies van de tuchtraad vloeit voort uit artikel 54 en niet uit artikel 55 van de wet van 13 mei 1999. Gelet op de uiteenzetting van het vierde middel in het verzoekschrift moet het zo worden begrepen dat enerzijds de schending wordt aangevoerd van de eerstgenoemde wetsbepaling, gelezen in samenhang met de materiële motiveringsplicht en de formele motiveringsplicht, alsook met het redelijkheidsbeginsel.

Voor wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht kan worden verwezen naar hetgeen zo-even werd uiteengezet.

21. Met betrekking tot de materiële motiveringsplicht stelt de verzoeker dat er niet wordt geantwoord op “enkele zeer pertinente opmerkingen” van de tuchtraad en incorrect op “andere opmerkingen” van die raad. Hij verwijst daarvoor in wezen naar de uiteenzetting in het derde middel, waarin hij weliswaar enkel de schending aanvoert van de formele motiveringsplicht, maar waarin hij niettemin bepaalde tekortkomingen in de motivering aanvoert.

Voor wat betreft de kritiek dat de hogere tuchtoverheid in de bestreden beslissing op onvoldoende wijze antwoordt op de kritiek dat systematisch de allesbehalve gelijklopende versies van het hotelpersoneel worden verkozen boven de verklaring van de leden van de federale politie, mede gelet op de afwezigheid van enig overtuigend videobeeld, wordt in de bestreden beslissing gesteld dat het abnormaal zou zijn indien de verklaringen van het hotelpersoneel onderling meer dan vijf maanden na de feiten zouden gelijklopen. Anders dan de verzoeker lijkt voor te houden, kan uit de bestreden beslissing worden opgemaakt dat met “gelijklopen” wordt bedoeld dat die verklaringen niet in alle details en op alle punten gelijklopend zijn. Het begrip “gelijklopen” wordt immers gecontrasteerd met het begrip “convergeren”, waarmee wordt bedoeld dat de verklaringen voldoende gemeenschappelijke elementen bevatten om in hun geheel als waarheidsgetrouw over te komen. Het gegeven dat het om negen verklaringen gaat wordt in de bestreden beslissing aangehaald als een argument

om te concluderen dat het convergerende karakter van een dergelijk aantal verklaringen des te meer wijst op het waarheidsgetrouwe karakter ervan.

Uit het gegeven dat het in de bestreden beslissing als irrelevant wordt beschouwd om bijkomend te onderzoeken of er beelden bestaan van het eigenlijke incident -dit is de uitlatingen van de verzoeker aan het hotelpersoneel en het beklimmen van de balie om de persoon achter de balie te belagen-, blijkt niet dat de hogere tuchtoverheid zich laat leiden door haar innerlijke overtuiging, veeleer dan door bewezen feiten. De betrokken passage in de bestreden beslissing is immers gebaseerd op de vaststelling dat er geen video-opnames meer bestaan waarvan beelden kunnen worden afgeleid en dat het niet eens vaststaat of het incident zich heeft voorgedaan in het blikveld van de camera, zodat de hogere tuchtrechtelijke overheid zich voor wat betreft het eigenlijke incident enkel kan baseren op de verklaringen, ook al vermocht zij zich voor de identificatie van de verzoeker deels wel baseren op de beelden.

Er ligt dan ook geen schending voor van de materiële motiveringsplicht.

22. In de mate dat de schending wordt aangevoerd van het redelijkheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat door de verzoeker niet wordt uiteengezet hoe dit beginsel geschonden zou zijn, hetzij op zichzelf beschouwd, hetzij in samenhang met andere bepalingen of beginselen.

23. Het derde en het vierde middel zijn niet gegrond.

#### *D. Vijfde middel*

##### *Uiteenzetting van het middel*

24. In een vijfde middel wordt de schending aangevoerd van artikel 24 van de wet van 13 mei 1999 houdende het tuchtstatuut van de personeelsleden

van de politiediensten, van de rechten van verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoeker betoogt dat de aangehaalde wetsbepaling voorschrijft dat een zware tuchtstraf slechts kan worden opgelegd na het advies van de procureur des Konings. Dit advies moet gemotiveerd zijn en moet worden gegeven binnen een termijn van twintig dagen vanaf de dag waarop het voorstel tot straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd. In dit geval werd geen advies gevraagd of gegeven.

25. In zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie voegt de verzoeker geen nieuwe elementen aan zijn argumentatie toe.

### *Beoordeling*

26. Artikel 24, tweede en derde lid van de wet van 13 mei 1999 luidt als volgt:

“Wanneer feiten werden gepleegd die rechtstreeks betrekking hebben op de uitvoering van een opdracht van gerechtelijke politie kan een zware tuchtstraf slechts worden opgelegd na het advies van de procureur des Konings tot wiens ambtsgebied de lokale politie of de op arrondissementeel niveau gedeconcentreerde directie of dienst van de federale politie waarvan het betrokken personeelslid deel uitmaakt, behoort. Voor de overige personeelsleden van de federale politie is het advies van de federale procureur of zijn gemachtigde vereist.

De in het eerste en tweede lid bedoelde adviezen moeten gemotiveerd zijn en worden verleend binnen een termijn van twintig dagen te rekenen van de dag waarop het voorstel tot straf aan de betrokken overheid wordt toegestuurd en vooraleer de tuchtraad zich uitspreekt. Eens die termijn verstreken is, wordt de betrokken overheid geacht geen aanvullend advies te willen verstrekken”.

De in de voormelde bepaling bedoelde opdrachten van gerechtelijke politie worden in artikel 15 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt als volgt bepaald:

“Bij het vervullen van hun opdrachten van gerechtelijke politie, hebben de politiediensten als taak:

1° de misdaden, de wanbedrijven en de overtredingen op te sporen, de bewijzen ervan te verzamelen, daarvan kennis te geven aan de bevoegde overheden, de daders ervan te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheid, op de wijze en in de vormen bepaald door de wet;

2° de personen in wier aanhouding door de wet wordt voorzien, op te sporen, te vatten, aan te houden en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheden;

3° de voorwerpen waarvan de inbeslagneming voorgeschreven is, op te sporen, in beslag te nemen en ter beschikking te stellen van de bevoegde overheden;

4° het verslag van hun opdrachten en de inlichtingen die zij naar aanleiding ervan hebben ingewonnen aan de bevoegde overheden te bezorgen”.

Artikel 21 van dezelfde wet bepaalt het volgende:

“De politiediensten zien toe op de naleving van de wettelijke bepalingen met betrekking tot de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Zij vatten de vreemdelingen die geen houder zijn van de identiteitsstukken of van de documenten vereist door de reglementering op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en nemen te hunnen opzichte de maatregelen voorgeschreven door de wet of de bevoegde overheid”.

De feiten waarop de bestreden beslissing betrekking heeft, hebben zich voorgedaan tijdens de verwijdering van een vreemdeling overeenkomstig het voormelde artikel 21. Ze hebben geen betrekking op de in artikel 15 vermelde opdrachten en betreffen bijgevolg ook geen opdracht van gerechtelijke politie. Het advies van de procureur des Konings was in dit geval dan ook niet vereist.

27. Het vijfde middel is niet gegrond.

### *E. Zesde middel*

#### *Uiteenzetting van het middel*

28. In een zesde middel wordt de “schending van de vooringenomenheid [lees: het onpartijdigheidsbeginsel]” aangevoerd.

De verzoeker stelt dat de procedure niet op een onpartijdige wijze is gevoerd. Personen die zich tijdens het vooronderzoek al een mening over de zaak hebben gevormd, in die mate dat ze er niet meer op kunnen terugkomen zonder gezichtsverlies te lijden en die dus een moreel belang bij de zaak hebben, moeten zich terugtrekken en mogen niet deelnemen aan de beraadslaging omtrent het opleggen van de tuchtsanctie. Uit de uiteenzetting van de opdracht van de voorafgaande onderzoeker blijkt duidelijk dat de tuchtoverheid zelf de feiten al voorstelde als zonder meer bewezen en de verzoeker aldus al veroordeeld achtte, nog voordat een inleidend verslag was opgesteld. Ook de hogere tuchtoverheid had reeds geoordeeld over de op te leggen maatregel tot detachering en kon dat oordeel niet meer wijzigen zonder gezichtsverlies te lijden, zodat ook zij vooringenomen is. De vooringenomenheid kan ten slotte ook nog worden afgeleid uit het feit dat de hogere tuchtoverheid op de zitting van de tuchtraad heeft gesteld dat het haar overtuiging is dat de feiten werden gepleegd.

29. In zijn memorie van wederantwoord en in zijn laatste memorie voegt de verzoeker geen nieuwe elementen aan zijn argumentatie toe.

#### *Beoordeling*

30. Het onpartijdigheidsbeginsel is van toepassing op de tuchtoverheden voor zover het niet onverenigbaar is met de eigen aard, inzonderheid de eigen structuur van de overheid. Opdat een (lid van een) tuchtorgaan als partijdig zou kunnen worden beschouwd, is vereist dat het een rechtstreeks en persoonlijk belang heeft bij de zaak. Dat belang kan materieel of

moreel van aard zijn. Het staat daarbij aan de verzoeker om aannemelijk te maken dat het (lid van een) tuchtorgaan een dermate persoonlijk belang heeft bij de zaak dat het niet langer onpartijdig kan worden geacht.

31. De verzoeker verwijst in dit geval naar passages uit de documenten waarmee de gewone tuchtoverheid de twee voorafgaande onderzoekers aanstelde en waarin het volgende wordt vermeld:

“Tijdens de nacht van 18 op 19 oktober 2007 vond er te Kinshasa een incident plaats in het hotel waar de personeelsleden en de crew na hun verwijderingsopdracht verbleven. INP NIJS Guy zou zich aan de hotelbalie te buiten zijn gegaan aan onbetamelijk gedrag tegenover het personeel van het hotel en wou met vijf vrouwen naar zijn kamer gaan.

Het verslag van het hotel vermeldt inderdaad een incident. INP NIJS is ook te zien op de beelden van de bewakingscamera's tussen 03.26 uur en 03.34 uur. INP NIJS ontkent alles maar aan de hand van camerabeelden en getuigenverklaringen kan men toch besluiten dat hij gelogen heeft.

Uit dit alles komt naar voor dat :

INP NIJS een valse verklaring heeft afgelegd.

INP NIJS niet eerlijk is geweest tegen zijn directe meerdere, HINP VAN HULLE.

Betrokkene het zo al gevoelige uitwijzingsbeleid naar Congo met zijn gedrag zeker geen goed heeft gedaan.

Zijn houding volstrekt niet in overeenstemming te brengen is met de manier waarop een lid van de federale politie die met dergelijk gevoelige opdracht belast is, zich moet gedragen”.

Daargelaten de vraag of uit deze passage een gebrek aan onpartijdigheid van de gewone tuchtoverheid kan worden afgeleid, moet worden vastgesteld dat die overheid beslist heeft de hogere tuchtoverheid te adiëren. De hogere tuchtoverheid heeft een volledig eigen onderzoek laten uitvoeren, heeft zich een eigen mening over de zaak gevormd en heeft op grond van die eigen feitengaring en oordeelsvorming de bestreden beslissing genomen. Een eventuele tekortkoming inzake het onpartijdigheidsbeginsel bij de gewone tuchtoverheid kan de wettigheid van de bestreden beslissing in die omstandigheden niet aantasten.

32. Bij de aanstelling van een voorafgaand onderzoeker door de hogere tuchtoverheid wordt het volgende vermeld:

“Op 18 en 19-10-2007 waren HINP Danny VAN HULLE en de INP Mauro PASCARIELLO en Guy NIJS met zending in Kinshasa (Congo).

Die nacht zijn de drie politieambtenaren uit geweest in Kinshasa om iets te gaan drinken en zijn omstreeks 0300 uur teruggekeerd naar het hotel.

Aangekomen bij de receptie zou INP NIJS, verblijvende in kamer 115, het onthaalpersoneel hebben bedreigd en beledigd omwille van het feit dat hij met 5 meisjes naar zijn kamer wou gaan en hij hiervoor een supplement van 30\$ diende te betalen.

Hierop zou hij de mensen van het onthaal hebben behandeld als ‘klootzakken’ en ‘negers’, levende in een ‘strontland’. Tijdens deze grove uitlatingen, zou hij zich veroorloofd hebben om op de balie te klimmen om hen aan te vallen. Een tussenkomst van de agenten van de veiligheid Magenya zou voorkomen hebben dat de situatie uit de hand liep. Alle feiten zouden zich hebben voorgedaan in aanwezigheid van de veiligheid van het hotel”.

Alleen al uit het gebruik van de voorwaardelijke wijs in de betrokken passage kan worden opgemaakt dat de hogere tuchtoverheid de nodige afstand neemt voor wat betreft het bewezen zijn van de aangehaalde feiten en geen blijk geeft van vooringenomenheid of partijdigheid. Overigens treedt een tuchtoverheid altijd op naar aanleiding van bepaalde mogelijke feiten die haar ter ore zijn gekomen. Uit de weergave, in dit geval dan nog in de voorwaardelijke wijs, van die mogelijke feiten kan nog niet worden opgemaakt dat de tuchtoverheid vooringenomen of partijdig is, temeer daar een voorafgaand onderzoek precies wordt bevolen om de ware toedracht omtrent de mogelijke feiten te achterhalen vooraleer een tuchtstraf kan worden overwogen.

33. In het besluit van 26 oktober 2007 waarmee de verzoeker door de hogere tuchtoverheid werd gedetacheerd naar de dienst Politiezorg van de Luchtvaartpolitie tot het einde van het tuchtonderzoek wordt het volgende vermeld:

“Met de nota in Ref krijgt DAC op 24-10-2007 kennis van de volgende feiten:

Vrijdag 19 oktober 2007 werd de sectiechef LPA/BruNat telefonisch en via fax op de hoogte gebracht door Brussels Airlines van ernstige feiten gepleegd door INP NIJS. Deze feiten deden zich voor tijdens de nacht van 18

op 19 oktober 2007 in het Hotel Memling te KINSHASA. Volgens de verklaring van een veiligheidsverantwoordelijke van het hotel, is er een incident geweest tussen INP NIJS en de receptionist van het hotel omtrent het mee naar de kamer nemen van 5 vrouwen en de weigering hiervoor bijkomend te betalen. Hierop zou er een woordenwisseling zijn ontstaan waarbij door INP NIJS xenofobe uitlatingen werden gedaan en waarbij een veiligheidsagent zou zijn omver geduwd.

Na de kennisname van deze feiten, contacteerde de sectiechef LPA/BruNat onmiddellijk HINP VAN HULLE die deel uitmaakte van het escortedispositief te KINSHASA. HINP VAN HULLE ontkende op de hoogte te zijn van enig incident. Tevens werd de opdracht gegeven aan permanentieofficier CP CARPENTIER Gery alle betrokkenen over de zaak te interpellieren bij hun aankomst op de luchthaven BRUNAT op zaterdag 20 oktober. De betrokken escorteurs (INP NIJS, INP PASCARIELLO en HINP VAN HULLE) ontkenden weet te hebben van een incident.

Maandag 22 oktober contacteerde Dhr. BOUISSOU, General Manager van het Hotel Memling, CP CARPENTIER Gery telefonisch. Hij maakte een aantal foto's over die genomen werden door een bewakingscamera waarop INP NIJS duidelijk te herkennen is. De opname-uren stemden niet overeen met de verklaring van INP NIJS".

De beslissing tot detachering van de verzoeker in afwachting van de resultaten van een tuchtonderzoek is gebaseerd op bepaalde feiten die, zoals zo-even is uiteengezet, de tuchtoverheid ter ore zijn gekomen en waaromtrent de ware toedracht nog moet worden achterhaald. Ook al worden deze mogelijke feiten in dit geval niet in de voorwaardelijke wijs weergegeven, toch kan er nog niet uit worden afgeleid dat de tuchtoverheid vooringenomen of partijdig is. Anders dan voor het opleggen van een tuchtstraf, is voor een beslissing tot detachering immers niet vereist dat eerst wordt nagegaan of de feiten zich daadwerkelijk hebben voorgedaan. Een beslissing tot detachering is een voorlopige maatregel die precies zijn grondslag vindt in de mogelijkheid, en niet in de zekerheid, dat de feiten zich hebben voorgedaan. Een dergelijke beslissing is erop gericht, zoals in de motivering ervan wordt weergegeven, "het onderzoek in alle sereniteit en neutraliteit te laten verlopen" en "de positieve werksfeer binnen de afdeling grenscontrole en het vertrouwen tussen betrokkene en zijn collega's binnen deze afdeling, te bewaren". Uit het enkele gegeven dat de voorwaardelijke wijs niet is gebruikt bij de weergave van de mogelijke feiten, kan in die omstandigheden niet worden afgeleid dat de hogere tuchtoverheid een

rechtstreeks en persoonlijk belang heeft bij de zaak, aangezien de motivering van de aangehaalde beslissing los staat van het bewezen zijn van de feiten.

34. Uit het proces-verbaal van de hoorzitting voor de tuchtraad blijkt niet dat de hogere tuchtoverheid zou hebben gesteld dat het haar overtuiging is dat de feiten zijn gepleegd. In het proces-verbaal wordt daaromtrent enkel vermeld dat de afgevaardigde van de hogere tuchtoverheid verwijst naar het strafvoorstel en dat hij stelt dat de hogere tuchtoverheid zich uitsluitend heeft gebaseerd op haar eigen vooronderzoek en niet op hetgeen eraan is voorafgegaan. Noch in zijn verzoekschrift, noch in zijn memorie van wederantwoord verschaft de verzoeker meer duidelijkheid omtrent de vraag uit welke verklaring van de afgevaardigde van de hogere tuchtoverheid precies een gebrek aan onpartijdigheid moet worden afgeleid. Op dit punt mist het middel dan ook feitelijke grondslag.

35. Het zesde middel kan niet worden aangenomen.

## **BESLISSING**

**1. De Raad van State verwierpt het beroep.**

**2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.**

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 26 april 2012,  
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

|                         |                  |
|-------------------------|------------------|
| André Vandendriessche,  | kamervoorzitter, |
| Daniël Moons,           | staatsraad,      |
| Jeroen Van Nieuwenhove, | staatsraad,      |
| bijgestaan door         |                  |
| Tiny Temmerman,         | griffier.        |

**De griffier**

**De voorzitter**

**Tiny Temmerman**

**André Vandendriessche**